
Sverigedemokraterna
10 ÅR!!!
1988-1998
SVENSKARNA FÖRST!
STOCKHOLM OPEN
FAMILJ
T FOSTERLAND.

FÖRORD

10 år, det är inte klokt vad tiden går. Jag minns det som i går då jag för första gången, sommaren 1989, såg ett SD-klistermärke på Kungsholmen i Stockholm och sedan samma kväll beställde ett informationspaket. Profetiorna i detta informationspaket kommer jag ihåg att jag upplevde som överdrivet mörka, men idag har alla av dem slagit in med 100% exakthet. Det Sverige vi lever i idag existerade redan den sommardagen 1989, förvisso bara i SDs informationspaket, men ändå. Hade fler personer lyssnat på SD redan då, så hade landet inte befunnit sig i den situation vi lever i idag.

Under åren har SD djupt berört 10 000-tals människor. Inte bara ansvarsfulla patrioter, utan även röd / svarta anti-demokrater, hatiska invandrargrupperingar, hycklande politiker och vänstervridna journalister. Att vi har blivit en nagel i ögat på dessa människor råder det ingen tvekan om, det råder heller ingen tvekan om att dessa grupper har gjort allt vad de har kunnat för att stoppa oss. Blott det faktum att Sverigedemokraterna fortfarande existerar och att ingen av våra aktivister ännu har fått offra livet i kampen för vår sak är ett unikum. Men samtidigt är det en triumf för idealiteten i vårt land.

För att vara "politiskt aktiv" inom ett etablerat parti, och där få betalt för det, krävs det inte mycket mod eller offervilja. Däremot visar det på äkta övertygelse att gång efter gång få utstå vad vi sverigedemokrater tvingas utstå.

Det är inte bara via TV-reportage, radiodebatter och tidningsartiklar som SD har förevigats, utan även via sånger och dikter. Sverigedemokraterna har gång på gång visat att vi är ett parti som verkligen behövs i dagens politik. Och trots att vi som ett svenskt demokratiskt parti under åren har sprungit på motstånd och "argument" som helt och hållet saknar motstycke i svensk efterkrigstid, har vi med åren bara vuxit och med den bestämdaste stämma förklarat att vi är i svensk politik för att stanna. Det är hög tid för våra motståndare att acceptera att vi är deras döttrar och söner, systrar och bröder, deras mödrar och fäder. Vi är deras grannar, arbetsgivare, anställda och arbetskamrater. Vi är dem de anförtror sina barn till när de lämnar dem på dagis och det är vi som sår och skördar de grödor som föder dem. Vi är kvinnan mitt emot på bussen och mannen de sitter bredvid på tunnelbanan. Vi, mina kära partikamrater, vi är Sverige!!!

Förut var frågan ***om*** vi skulle kunna ta oss in i Sveriges Riksdag, nu handlar frågeformuleringen bara om ***när*** vi kommer in.

Skriften Du nu håller i din hand skall inte ses som en komplett redogörelse för partiets historia, för detta skulle det krävas 100-tals sidor i en bok, modell större. I stället skall *"Sverigedemokraterna 10 år"* ses som ett monument över allt som vi lyckats med under dessa 10 år. Skriften är bokstavligt talat en hyllning till alla dem som lagt ner sin kropp och själ i Sverigedemokraterna.

Hoppas att ni får lika roligt när ni läser denna skrift som jag har haft när jag har skrivit den, och glöm för allt i världen inte bort att köpa *"Sverigedemokraterna 50 år"* när den kommer.

Eder redaktör och ansvarige utgivare

Jimmy Windeskog

Tack till våra fotografer

Det har under arbetet med *"Sverigedemokraterna 10 år"* inte varit helt lätt att lokalisera alla fotografiers ursprung. Vi vill härmed framföra ett stort tack till dem som känner igen sina bilder i skriften, men inte får kredit för detta.

Ett stort tack till våra "hovfotografer": **Martin Karlsson, Steve Larsson, Patrik Lindgren och Lars Kärnestam.**

Ytterligare tack till: Ann-Catrin Hallgren, Mikael Svensson, Jimmy Windeskog, SD Uppsala samt alla som inte nämnts.

ORDFÖRANDEN TALAR

Trots att Sverigedemokraterna är ett ungt parti, har några generationer aktiva redan passerat igenom. Slitaget har varit stort på de som kämpat.

Ett samhällsklimat som diskriminerat fosterlandsvänner och ojusta metoder från motståndare inom partiväsendet och massmedia har förbittrat.

Tyvärr har flera av dem som redan från början engagerade sig i Sverigedemokraterna reagerat på de ojusta metoderna genom att själva bli hatiska och tvivlare på systemet. En del av namnen i denna skrift har av sådana skäl lämnat oss, och vi har varit tvungna att markera avstånd från dem.

Nästa gång det är dags för en jubileumsskrift, om ytterligare tio år, kommer nog ordförandens ord att behandla en annan process som redan startat.

Sverigedemokraterna har blivit skola för en ren, fin anda av nationaldemokrati. Våra aktiva idag är besjälade av känslan att av partierna ligger SD närmast begrepp som sanningshalt, trofasthet och idealitet.

Vi ser tiden an!

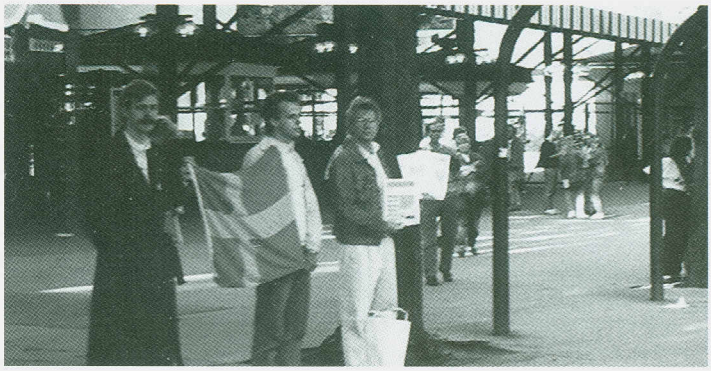
Mikael Jansson
Ordförande, Sverigedemokraterna

1988

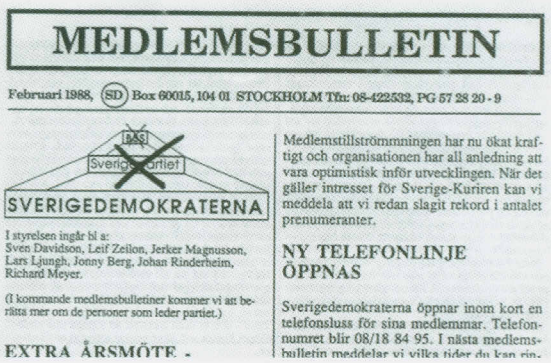
Det råder delade meningar om exakt när Sverigedemokraterna bildades. Vissa hänvisar till sammanslagningen av Framstegspartiets Stockholmsavdelning och BSS (Bevara Sverige Svenskt) till Sverigepartiet. Visst fanns det människor som var med och bildade Sverigedemokraterna som tidigare varit aktiva inom andra organisationer, där ibland de nyss nämnda, men partibildningen Sverigedemokraterna var ett nytt parti.
Den 8:e februari samlades ett 20 tal människor i en lägenhet i Stockholm och diskuterade utformningen, ett annat namnförslag var t.ex. Svenska Fosterlandspartiet. Det bestämdes också att partiet skulle ha två talesmän istället för en partiledare, en konstruktion som påminde om miljöpartiets modell. Partiets två första talesmän blev Leif (Zeilon) Ericsson och Jonny Berg.
Alldeles i partiets början kom det ett samtal till Göteborgsavdelningen där en ung man undrade om han kunde hjälpa till med någonting. Han möttes av svaret: *"Ja, vi ska väl hitta någonting att göra åt dig också"*, ett år senare var denne unge man, d.v.s. Anders Klarström, talesman för partiet.

Ett handlingsprogram kallat *Ansvar för Sverige*, med Johan Rinderheim som drivande kraft, togs fram och utgivningen av *Sverigekuriren* började.
Redan på vårkanten blev SD inbjudna att representera Sverige på en europeisk kongress i franska Strasbourg, arrangerad av Front Nationals ungdomsförbund, Front National de la Jeunesse. Bland talarna fanns både SDs Johan Rinderheim och FNs partiledare Jean-Marie Le Pen.
Tillställningen sändes i TV och lockade runt 500 åhörare och hade representanter från 25 länder. Med så många på plats blev det inte så mycket tid för varje talare, vår Rinderheim fick tala i c:a fem minuter. I sitt tal tog Rinderheim bland annat upp den svenska situationen med avsaknaden av ett rikstäckande nationalistparti. Han sade också: *"Men vår svenska regering och hela den borgerliga oppositionen arbetar frenetiskt för en fortsatt massinvandring"*. Efter representanternas tal hölls det senare på kvällen ett större möte, med c:a 2 000 deltagare. I samband med detta möte började SD saluföra en översättning av Jean-Marie Le Pens tal.

Då 1988 var valår blev det i början viktigare att komma ut med ordentligt med propaganda än att i lugn och ro bygga upp partiets struktur. Faktum är att valet hölls endast 7 månader efter att partiets bildats. Trots allt blev det någonting som påminde om valkampanjer i Malmö, Stockholm, Göteborg och framför allt, Vårgårda. Förutom affischer, flyg-

Tidningsförsäljning utanför Skansen.

MEDLEMSBULLETIN

Februari 1988, (SD) Box 60015, 104 01 STOCKHOLM Tfn: 08-422532, PG 57 28 20 - 9

BSS Sverigepartiet

SVERIGEDEMOKRATERNA

I styrelsen ingår bl a:
Sven Davidson, Leif Zeilon, Jerker Magnusson, Lars Ljungh, Jonny Berg, Johan Rinderheim, Richard Meyer.

(I kommande medlemsbulletiner kommer vi att berätta mer om de personer som leder partiet.)

EXTRA ÅRSMÖTE -

Medlemstillströmmningen har nu ökat kraftigt och organisationen har all anledning att vara optimistisk inför utvecklingen. När det gäller intresset för Sverige-Kuriren kan vi meddela att vi redan slagit rekord i antalet prenumeranter.

NY TELEFONLINJE ÖPPNAS

Sverigedemokraterna öppnar inom kort en telefonsluss för sina medlemmar. Telefonnumret blir 08/18 84 95. I nästa medlemsbulletin meddelar vi vilka tider du kan ring-

Det första nummret av *SD-Bulletinen*, SDs interna medlemsbrev som utkommer c:a 10 gånger per år.

Johan Rinderheim representerade SD när vi blev inbjudna av Front Nationals ungdomsförbund, FNJ.

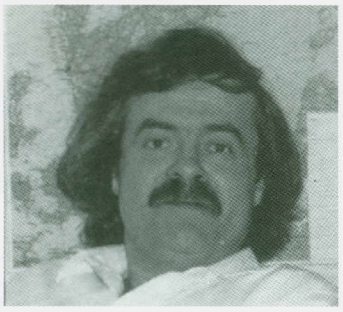
Johan Rinderheim i talarstolen framför 500 fransyskor och fransmän. Den språkbegåvade Rinderheim framförde sitt tal på franska, till skillnad från många andra inbjudna.

SD-Storfors, Tomas Atterstam och Jonny Gran.

I Jönköping hölls SDs första torgmöte... på en parkering utanför ett köpcentrum!

Jerker Magnusson och Johan Rinderheim är två av partiets grundare. Båda skulle med tiden lämna SD, men medan Jerker trappade ner på verksamheten helt skulle Johan först starta den intellektuellt inriktade studenttidningen *"Virtus"* för att sedan, närmare bestämt 1997, återvända till SD.

SD-Butiken har alltid haft mycket att erbjuda, kanske mer än alla de andra partierna.

blad och klistermärken förekom det närradiosändningar i Malmö, Göteborg och Stockholm, i Stockholm tillsammans med kulturföreningen Gjallarhornet, som du kan läsa om på annan plats i denna skrift. Trots hopplösheten att få mandat i så stora städer, så var det bra fart på aktiviteterna på alla håll och faktum är att man till sist förtjänade 1 118 riksdagsröster.

Det var framför allt i Vårgårda som resurserna sattes in, man ställde upp med ett lokalt program som bland annat tog upp tågstopp och ambulans i Vårgårda, dessa frågor togs senare upp av Socialdemokraterna. Aktiviteterna leddes av den lokale ordföranden Ronny Boström, men även personer som Yvonne Drewicki och Helene Ääyrynen (som tyvärr gick bort endast 22 år gammal) utmärkte sig.
Boström fick tillsammans med Klarström under kampanjen föra SDs första debatt, detta skedde i Radio Göteborg med Stoppa Rasismen som motståndare.

SD hjälpte också till med att sprida Sjöbo-Centerns budskap till Sjöbo-borna, samtliga hushåll fick besök av SD-folk och troligtvis var SDs insats en av de avgörande faktorerna som gjorde att Nej-sidan till sist kunde vinna en storseger. I Jönköping hölls det första torgmötet och det drog runt 30 personer från hela landet, detta blev det enda mötet under hela valkampanjen och det säger lite om dess vidd.
Valet höll på att bli en positiv överraskning, i Vårgårda var vi bara 17 röster från mandat, i Göteborg fick vi omkring 200 röster och i Malmö runt 100.

Under året fick SD rubriker då talesmannen Leif Zeilon (Ericsson) vägrades gå med i fackföreningen - Livsmedelsarbetarförbundets Avd. 4. Leif hann inte arbeta mer än tre dagar på Vin & Spritcentralen i Stockholm för än han blev utfryst. Att fackordföranden hette Guillermo Huerta kanske var en av förklaringarna till att det gick som det gick. Huerta menade att fackavdelningens stadgar gav honom rättighet att sparka ut den som han valde att kalla fascist, när Zeilon frågade vad i hans agerande som var fascistiskt fick han bara till svar att "vi vet vem du är".

1989

På vårkanten skulle Stockholms och Sveriges nya sportmetropol, *Globen*, invigas. Till den ståtliga invigningen hade bland andra Ola Sundberg engagerats. Att Ola Sundberg var, och är, en mästerlig jonglör var allmänt känt, att Ola sedan en tid tillbaka var aktiv inom Sverigedemokraterna var inte lika

känt, hade det varit känt hade Ola knappast fått någon chans att göra det han stod i begrepp att göra. Strax innan den officiella invigningen äntrade Ola scenen tillsammans med sin partikamrat Peter Lindström, väl uppe på densamma vecklade de ut en SD-banderoll och gick fram till mikrofonen och sade: *"Leve Sven-Olle i Sjöbo"*. I *Globen* fanns vid detta tillfälle bland andra, Carl Bildt, Lars Werner, Drottning Christina och Stig Malm, de satte troligtvis drinkarna i halsen när det gick upp för dem att SDare höll på att inviga miljardbygget *Globen*.

Med valet bakom oss var det så äntligen dags att bygga upp partiet. Man samlades i en lokal i Stockholm för att klubba en ny styrelse och ett partiprogram. Nya talesmän blev Anders Klarström och Ola Sundberg, de båda var tillsammans med bland andra Sven Davidson, Leif Ericsson och Jerker Magnusson de som påverkade utformningen av partiprogrammet. Andra som kom med i styrelsen var Örjan Melander, Maria Fogel och Lars Ljungh.

Efter programmets utformning kallade man till presskonferens i Stockholm där media fick en chans att möta det nya partiet. Det var förvånande att konferensen gav så mycket publicitet, men å andra sidan var det inte mycket till saklighet i mediarapporteringen. I TV fick den från Grekland invandrade författaren Theodore Kallifatides leka *"expert"*. Han visade med uttalanden som att vi skulle vara förlorare, exakt hur mycket *"expert"* han i verkligheten var. Hur som helst började det visa sig att det fanns ett nytt alternativ i politiken.

En av utgångspunkterna för partiet var att satsa på områden som vi hade chans att expandera fort i, d.v.s. ute på landsorten, snart fanns det kommunföreningar på platser som Kalmar, Kungälv, Karlskrona och Lysekil. På många platser var media aggressiv och subjektiv och värst var det kanske i Storfors. Trots att det kom igång en hel del kommunföreningar så var det få som visade sig livskraftiga, detta har alltid varit ett problem, även om det blivit mycket bättre med åren. Det är faktiskt bara Göteborgsavdelningen som, under alla dessa år, varit konstant aktiv.

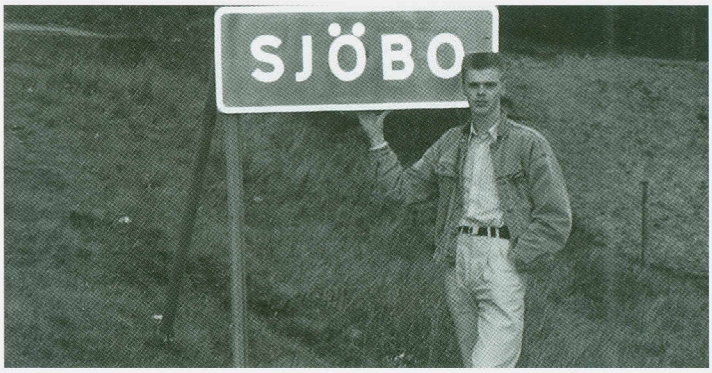
Under året fick vi medverka i TV ett antal gånger, först var det i TV3s kontroversiella program *Diskutabelt* där Robert Aschberg höll på att göra sig ett namn. Anders Klarström debatterade mot bland andra, Jörn Donner, Jon Michenet och Dick Forslund, den senare från Stoppa Rasismen. Inte heller i detta program lyckades programledaren leda debatten och det hela blev ganska kaotiskt, men Klarström skötte sig utmärkt och det stod klart att han verkligen skulle bli en resurs för SD.

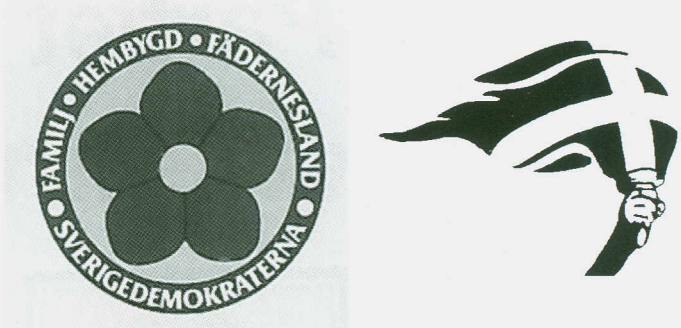
Sverigedemokraten Peter Lindström står i begrepp att inviga *Stockholm Globe Arena*.

Lars Kärnestam och Ola Sundberg granskar de nya "Sjöbo - ett föredöme" -T-tröjan. Lars är en av dem som alltid ställer upp när SD kallar. Återkommande gäst i Radio-SD.

Patrik Lindgren kom med i den sverigedemokratiska gemenskapen 1989, det gör honom till en av partiets mest lojala medlemmar genom åren.

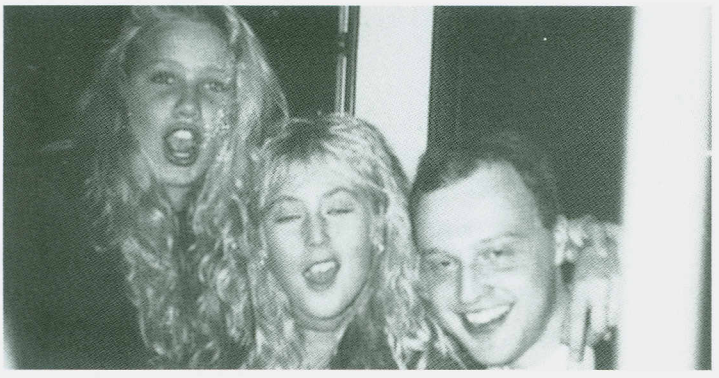
Sverigedemokraternas första partisymbol var landskapet Dalslands landskapsblomma *Förgätmigej*. Den skulle senare ersättas av den numera välbekanta "facklan".

BSS-ordföranden Sven Davidson talar. I SD skulle Davidson göra succé som talare på möten, skribent i SD-Kuriren och ledamot i styrelsen ända fram till 1993. Nu för tiden nöjer han sig med att vara passiv medlem.

Anders Klarström medverkar i *Diskutabelt* med Robert Aschberg.

En glad Anders Klarström i trevligt sällskap efter sitt lyckade framträdande i *Nattcafé* tillsammans med Ola Sundberg.

Nils Mandell har länge och ofta sålt s.k. *"dekaler"* på Sverigedemokraternas möten.

Mer chans att utveckla resonemanget gavs i Sievert Öholms program *Nattcafé* under sommaren. Både Ola Sundberg och Anders Klarström var inbjudna att debattera mot Ingrid Segerstedt-Wiberg och Lotta Edholm, FPUs ordförande (Folkpartiets dåvarande ungdomsförbund). Med både Ola och Anders i studion räckte det inte långt med Öholms subjektiva programledartaktik eller Segerstedt-Wibergs ojande över sig själv och sin "kamp för demokratiska ideal". Responsen lät inte vänta på sig, telefonerna på SD-kansliet började ringa redan under programmet och slutade inte ringa på en hel månad. När TV-kamerorna slutat sända forsatte debatten vilket uppmärksammades med en helsida i *Kvällsposten*, där kunde man bland annat läsa om SDs visioner att värna om den lilla människan.

Under sommaren kom Ola Sundberg i rampljuset ännu en gång. Denna gång blev Ola avskedad från Ölands Djurpark. Ola blev anställd i egenskap av jonglör och väl på Öland passade Ola på att ge Sverigedemokraterna lite reklam i lokaltidningen, *Ölandsbladet*. Direkt efter att artikeln publicerats blev Ola informerad om att han inte längre var anställd, detta ledde naturligtvis till ytterligare rubriker. Vissa av dessa var riktigt roliga *"Jonglör borttrollad"* och *"Sverigedemokraterna kräver: stäng Ölands Djurpark"*. Ola polisanmälde Ölands Djurpark för avtalsbrott och SD instiftade *"Ola-fonden"* för att finansiera en eventuell rättegång. Med tiden lades dock dessa planer ner då det inte fanns något skrivet kontrakt på anställningen.

Under året fick partiet ordning på sin mötesverksamhet. Framför allt Göteborg var driftiga på detta men även i Malmö, Stockholm och Storfors hyrdes det lokaler och hölls möten. Fram till november detta år hade det i Göteborg hållits fyra större möten som samtliga lockade ansenliga åhörarskaror. Då Klarström under denna tid bodde i Göteborg var det naturligt att han ofta var en av talarna, men det var även många andra som visade sin verbala talang.
I Stockholm kom man igång med närradiosändningar. Med tiden skulle detta dras igång på flera ställen i landet, Haninge, Göteborg, Borlänge, Solna etc, men det är bara i Stockholm som det har sänts kontinuerligt. Under åren har SD-Stockholm sänt runt 1 000 timmar - ofta mycket uppskattade program.
Sent på hösten 1989 startades en *"kommunföreningsoffensiv"* som gav ett fantastiskt resultat.
Snart hade vi kommunföreningar i Örebro, Kungälv, Solna, Sollentuna, Huddinge, Borlänge, Ekerö och Linköping. På det möte där SD-Linköping bildades dök Madeleine Larsson från Norrköping upp för första gången.

1990

I början av året hölls en konferens/kurs i debatteknik på Ålandsfärjan. Mötet bjöd på tal av Leif Ericsson och Erik Dahlén och under debatträningen utmärkte sig bland andra Berndt Hübner och Stefan Carlsson. Under våren fortsatte kommunföreningsoffensiven och många nya föreningar bildades. Ett nytt flygblad började också spridas, *"flyktingarnas möbelbidrag 1989"*, beskrev alla de olika typer av bidrag som *"flyktingfamiljer"* och *"flyktingar"* var berättigade till.
Spridningen blev enorm, mängder med privatpersoner kopierade och spred vidare på stora arbetsplatser runt om i landet som t.ex. Saab Scania i Södertälje, Arlanda Flygplats, Volvo-Torslandaverken och Volvo-verken i Kalmar, där låg våra blad i högar. Det ringde utlandssvenskar till kansliet som fått det i sin hand i Florida och i Saudi-Arabien.

Expressen skrev på ledarsidan en artikel med rubriken: *"Flygbladet"* och trodde där att detta var Sveriges mest spridda flygblad i historien. Tidningarna landet runt skrev helsida efter helsida med nästan samma innehåll: flygbladet ljög, vi gick ut med falska siffror! Men, när *Rapport* hade intervjuat såväl Anders Klarström som socialförvaltningen i Göteborg om det hela så valde man att helt låta intervjun med Anders utgå ur programmet. Detta säger en hel del om *Rapports* tilltro till argumentationen från Socialförvaltningens representanter i Göteborg.
Även vissa andra partier tog upp vårt blad och spred. Invandrarverket startade en motkampanj och gjorde bl.a. en förtalsbroschyr mot SD som man skickade till varje tidningsredaktör så fort de inte skrev negativt nog om SD. (Idag fyller den extremistiska tidskriften *"Expo"* en liknande funktion med sina lögner).

Göteborgsavdelningen forsatte att vara ett föredöme för resten av landet, i samband med en hel helg av aktiviteter hölls ett möte som varit SDs dittills största möte. C:a 200 personer kom och fick lyssna på tal av Anders Klarström, Ola Sundberg, göteborgarna Thomas Holmberg (bytte senare efternamn till Rehbinder) och Ulf Stehr.
Det var dock inte bara politiskt prat på mötet, på plats fanns också en blåsorkester, dessutom underhöll Ola Sundberg med sina jongleringskonster. Mötet blev ett bevis på att partiet nu var på gång och ytterligare bevis kom en månad senare, då publikrekordet som togs i Göteborg överträffades på ett möte i Stockholms Medborgarhus. Mer än 300 personer uppenbarade sig, vilket slog rekordet från Göteborg med mer än 100 personer.

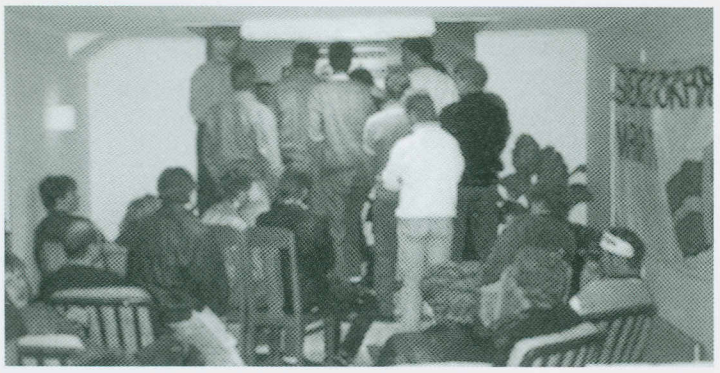
SD har genom åren kunnat bjuda på trevlig musik och rolig underhållning, tack vare ideella insatser från proffessionella artister.

Sverigedemokraterna valde i begynnelsen ofta att ha sina konferenser till sjöss. Vid detta tillfälle föll valet på Ålandsfärjan.

Anders Klarström och Ola Sundberg, här tillsammans med Klarströms ungdomskamrat och SD-Göteborgs talesman Ulf Ekberg samt SD-Riks kassör Jerker Magnusson.
Jodå, visst är det samme Ulf Ekberg som senare blev världsberömd med popgruppen Ace Of Base!
Under senare år har Ulf tyvärr figurerat i pressen i allt annat än SD-representativa situationer. I något reportage ses han göra en s.k. "Hitler-hälsning", i ett annat kramar han om den afrikanske musikern Dr Alban.
Det avslöjades nyligen att han har dålig ordning på sin ekonomi, skattemyndigheten kräver honom på flera miljoner, pengar som han lika gärna kunde ha "slösat bort" på t.ex. SDs valfond, men det kanske han är för radikal för att göra. Man undrar ju!!!

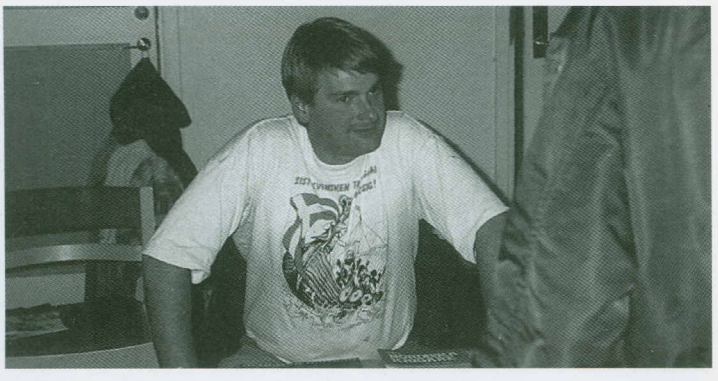
Totalt fullsatt när Sverigedemokraterna höll sitt första möte i Dals Ed. I Dals Ed skulle vi få vårt bästa resultat i valet -91.

Här talar Anders Klarström i Medborgarhuset på Södermalm i Stockholm.

Sven Davidson talar. Vid podiet: Madeleine Larsson, Ronny Boström och Ola Sundberg.

Reine Wikström från Göteborg har varit aktiv i SD sedan 1988 och innan det i både BSS och Sverigepartiet.

Som vanligt talade Anders Klarström och Ola Sundberg, men också Madeleine Larsson (Norrköping), Sven Davidson (Stockholm) och Ronny Boström (Vårgårda). På båda mötena var media närvarande men då dessa möten var väldigt lyckade för vår del skrevs det inte mycket om dem.

Årsmötet hölls på sommaren och innebar en viss ommöblering i styrelsen. Anders Klarström blev kvar som talesman, bredvid honom tog Madeleine Larsson plats och Ola Sundberg blev presschef.
Under sommaren började vi även saluföra boken *"BSS - ett försök att väcka debatt"*, som titeln avslöjar behandlar boken organisationen BSS öde. Innehållet sträcker sig från bildandet av BSS ända fram till att denna skrift tar vid, boken säljs fortfarande av SD och fungerar som ett ypperligt komplement till denna skrift.

Kommunföreningen i Solna / Sundbyberg inriktade sig vid denna tidpunkt på att protestera mot flyktingarnas förturer i de kommunala bostadsköerna. Det gick till så att man gick in på de kommunala bostadsförmedlingarna och krävde att få se exempel på hur svenskar nekats företräde och vid de tillfällen den lägenhet de förnekats, gått till en utlänning. Därefter skickades information till svensken där orsaken till att vederbörande inte fått någon lägenhet förklarades. Tanken var att när folk själva fick se att de drabbats av massinvandringen skulle de väl ändå börja vakna. Det var det också en hel del som gjorde, partiet vann många anhängare på aktionen.
Rapport gjorde då en intervju med SDs Bo Nilsson som mycket tydligt förklarade vikten av denna aktion. Han fick också löfte om att det inte skulle vinklas falskt eller klippas i onödan. Givetvis bröts alla dessa löften, intervjun klipptes ihop till oigenkännlighet - ett inslag på bara några sekunder.
Istället fick folkpartisten, Lennart Gabrielsson, i Solna breda ut sig om hur hemskt och vidrigt vårt tilltag, *att upplysa kommuninvånarna om sanningen, hämtat från offentliga handlingar,* varit..... Åter igen hade åsiktsmonopolet visat sitt rätta ansikte. Efter detta blev vi betydligt restriktivare med att ställa upp i TV, när det inte var direktsändning.

Arbetet med att skapa kommunföreningar slog under året väl ut och snart hade vi SD-grupper i Dals Ed, Trollhättan, Falkenberg, Norrtälje, Växjö, Jönköping, Karlskoga, Höör och Haparanda för att nämna några. En anledning till denna expansion var att vi ofta var ute och reste i kommunerna och *"puffade på"* folk och höll möten. Ett av de mest lyckade mötena hölls i Dals Ed där en lokal byggd för att kunna rymma 60 personer fylldes till bristningsgränsen av runt 100 nyfikna Dals Ed-bor.

Trots att vi drog så mycket folk i en av landets mindre kommuner så skrev tidningarna väldigt lite eller ingenting om mötet. Det hölls även lyckade stormöten på orter som Kalmar och Örebro och inte minst i Haparanda där vi höll ett julmöte.

I Kimstad utanför Norrköping uppstod en situation som ett tag höll på att utvecklas till ett nytt Sjöbo *(jodå, det skrevs en propagandabok om Kimstad också)*. Naturligtvis ansåg vi i SD att det var vår skyldighet att organisera motståndet mot byggandet av en flyktingförläggning, men då media skrev att människor utanför Kimstad inte hade med saken att göra var befolkningen väldigt avhållsamma i sin inställning till SD.
Det hela är ganska löjligt egentligen, först anser man att Kimstad skall ta emot främlingar från främmande kontinenter och samtidigt förstår man inte att människor i grannkommuner är oroliga för utvecklingen. Att sedan Ja-sidan *(d.v.s. de som ville ha dit flyktingar)* verkligen var understödd av krafter som *"kom utifrån"* var det tydligen ingen som tänkte på. Nej till SD blev alltså domen och då det inte fanns någon person med kvalitéer som Sven-Olle Olssons i Kimstad, dröjde det inte länge för än det fanns en flyktingförläggning i kommunen. Det hela var en lektion i politikens ABC, för att kunna driva en politisk fråga skall det mycket till om man väljer att inte vara uppbackad av ett politiskt parti.

Liksom idag blev vi under denna tid beskyllda för de mest märkliga saker, bland annat gick *TT (Tidningarnas Telegrambyrå)* ut med att SD skulle åtalas för *"hets mot folkgrupp"*. Enligt dem skulle vi i en närradiosändning ha yttrat följade mening: *"Frys ut alla svenska kvinnor som springer med afrikaner och muslimer"*. Problemet var bara att det inte var vi, utan ett helt annat närradioprogram, som sagt detta. Vi försökte också få in en annons i *Dagens Nyheter* men nekades, de ansåg att vår vilja att *"återupprätta den svenska nationalandan"* var för extrem.

Under året bildades även Sverigedemokraternas Kamratförening (SDKF), som senare skulle bli Sverigedemokraternas Kulturförening, under ledning av Lars Kärnestam. Mer om detta projekt kan du läsa på annan plats i skriften.
Videofilmen *"Tre timmar SD"* visade lite om vad vi hade tagit oss för under året och visade bland annat klipp från Stockholmsmötet 2 juni och Göteborgsmötet en månad tidigare. I en tävling i den interna medlemsbulletinen bestämdes det att partiets symbol skulle vara Dalslands landskapsblomma *Förgätmigej*, planerna på detta skrinlades dock så småningom och något senare dök den numera välbekanta *"facklan"* upp som SDs logotyp.

Redan 1990 drog SD stora åhörarskaror. I det främre ledet syns bland andra, en ung Tina Hallgren-Bengtsson.

Ola Sundberg talar i Medborgarhuset i Stockholm.

På vakt för Dig, Din familj och Ditt fosterland. Ola Sundberg, Madeleine Larsson och Roger Lindh.

Sverige-Kuriren/SD-Kuriren

Redan från starten lades mycket tid och pengar ner på att Sverigedemokraterna skulle ha ett partiorgan. Den förste chefredaktören skulle bli en av partiets grundare, Leif (Zeilon) Ericsson.

Tidningens första namn var *Sverige-Kuriren* men detta ändrades i och med nummer 14 till *SD-Kuriren* för att poängtera att det var en partibunden tidning.

Tidningens historia kan i mångt och mycket delas in i tre eror. Zeilon-eran, Klarström-eran och Kastell-eran. Leif Ericsson fick mycket hjälp av duktiga människor som Johan Rinderheim, Rikard Meyer och Lars Ljungh.

Under Klarström-eran kom och gick många skribenter. Vissa av dem som lämnade nyttiga spår efter sig var Christer Lindell, Erik Dahlén, Johan Lindgren och Bengt Öman. Efter valet 1994 hade *SD-Kuriren* ett längre tag SD-Göteborgs Joakim Lannér som chefredaktör, innan Torbjörn Kastell tog över. Kastell har under sin tid fått god hjälp av skribenter som Magnus Edman, Mikael Jansson, Eva Nyman och Jimmy Windeskog.

Under åren har utformning och storlek skiftat. Från början var tidningen väldigt bildsnål och på 24 sidor, på slutet av Zeilon-eran skulle dock sidantalet vara nere på 8. I och med Klarströms övertagande av tidningen fick den i stort sett, den utforming den har idag, dock med 16-20 sidor, *SD-Kuriren* skulle inte få 24 sidor igen för än våren 1996 - då tack vare Kastells övertagande.

Även innehållet har under åren förändrats, då SD i slutet av 80-talet var ett mycket litet parti lades det ner mycket utrymme på historia och debatt, med åren skulle dock mer utrymme ges till aktiviteter.

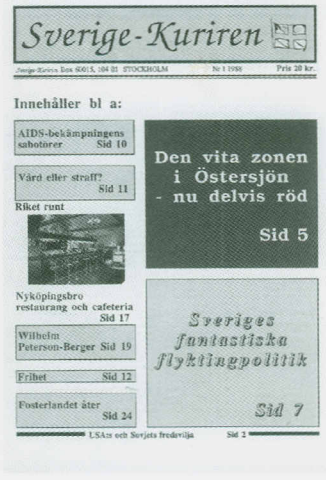
Idag behandlar *SD-Kuriren*, förutom ideologi, historia och debatt, endast större SD-arrangemang medan de mindre lämnas åt *SD-bulletinen* och olika lokala bulletiner.

Under 1997 började *SD-Kuriren* säljas tillsammans med SDUs *Ung Front*, av bokhandlare i Finland. Bra betyg på det svenska debattklimatet...

Under en kort period existerade det ytterligare en SD-tidning, gratistidningen *Sverigedemokraten*. Denna utkom dock endast med ett enda nummer.

Sverigedemokraten

Sverige-Kuriren nr: 1

Sverige-Kuriren nr: 12

"Schönhuber-Kuriren"

SD-Kuriren nr: 19

SD-Kuriren nr: 25

SD-Kuriren nr: 27

SD-Kuriren nr: 32

1991

Så var det då dags för Sverigedemokraternas första riktiga valkampanj. Året var inte gammalt då vi till slut hade fått ihop de 1 500 namnunderskrifterna som behövdes för att registrera partinamnet *"på riktigt"*.
Vid denna tidpunkt drogs ytterligare ett nytt tidningsprojekt, *Sveamål,* igång av Leif Ericsson. Tidningen skulle, enligt Leif, komplettera *SD-Kuriren* (som *Sverige-Kuriren* nu bytt namn till) då den skulle vara mer kulturinriktad än partiorganet.

Den 11 februari kallade SD till presskonferens i Medborgarhuset för att annonsera att vår valkampanj hade dragit igång. Där fick media träffa och ställa frågor till SD-representanterna, Anders Klarström, Madeleine Larsson, Ola Sundberg, Bo Nilsson (Sundbyberg), Gabriel Wikman (Solna), Mats Tolgén (Växjö), Krister Thelin (Norrköping), Jan Salminen (Haparanda), Torbjörn Larsson (Norrköping) och Björn Lundman (Sollentuna).
Uppslutningen var inte den bästa från medias sida men *TT, Rapport, Aftonbladet* och *Arbetaren* var några av de som dök upp.
Den 2 mars höll SD-Haninge ett protestmöte mot planerna att bygga en moské i kommunen. I Haparanda försökte vi dra igång ett innebandylag men nekades att göra detta.
Den 27 april var det dags att genomföra den första Engelbrektsmarschen, tanken var redan från början att detta skulle bil en årlig tillställning - någonting som har slagit väl ut. Som det sig bör gick marschen från Engelbrektsplan i Stockholm till Slottet och Mynttorget där tal hölls av Anders Klarström och Sven Davidson. Själva marschen blev en stökig tillställning då kommunister och invandrare i alla möjliga och omöjliga skepnader gjorde allt för att stoppa vår demonstration.
Det blev mycket hallå i TV och tidningar om en egyptier som ansågs ha blivit utsatt för misshandel av två poliser, han sade själv att han inte ens tillhörde motdemonstrationen, utan bara var ute för att köpa skor. Men med tanke på att detta hände vid Slottet och att det inte fanns några skoaffärer där ter sig detta lite märkligt, dessutom var denne man en av de mest aktiva stenkastarna redan vid Kungsträdgården.
Lägger man dessutom till att de poliser som dömdes ett par år senare skulle vara de som drog i gång *"Poliser Mot Rasism"* blir det hela ännu märkligare. Man tycks dock inte ha glömt detta och så sent som 1997 sågs denne egyptier sitta i TV och beklaga sig *(då i programmet Elbyl)*. För oss var dock den första Engelbrektsmarschen en stor succé och det var c:a 400 personer i vårt demonstrationståg.

Ola Sundberg, Anders Klarström och Leif (Zeilon) Ericsson.

Anders Klarström avslutar ett inomhusmöte med att framföra nationalsången på piano. Innan Klarström blev politiskt aktiv studerade han musik.

Massor av människor deltog i den första Engelbrektsmarschen.

Valmöte i Lund.

Ola Sundberg underhåller vid Carl von Linnés staty.

Anders Klarström talar i Almedalen under *"Partiledarveckan"* i Visby. Förutom Socialdemokraterna och Ny Demokrati drog SD mest publik.

Affischering utanför Visby i solnedgången. Närmast t.v. på bilden syns SD-Sollentunas Gabriel Wikman, på Gotlandsbesök.

Bengt Öman i täten med fanan för Sverigedemokraternas demonstration utanför det Kungliga Slottet.

Bo Nilsson, Gabriel Wikman och Bengt Öman från SD-Ekerö, fick representera Sverigedemokraterna i en debatt mot FPU och FARR (flyktingförening) i Sundsvall. Redan tidigare hade vi kommit igång med aktiviteter i Sundsvall, men i och med detta tog det fart ordentligt.
Nationaldagsfirandet var ganska anspråkslöst och det begränsade sig till flygbladsutdelning på Drottninggatan och Odenplan i Stockholm. Flygbladen bar den provokativa titeln *"Fira inte Sveriges nationaldag"* och var tänkt som en tankeställare.

Än mer fart blev det då SD gjorde sin debut under *Partiledarveckan* på Gotland. Lördagen 20 juli höll vi vårt möte i Almedalen och 250 personer kom för att lyssna på Madeleine Larsson, Anders Klarström och Ola Sundberg, endast Socialdemokraterna och Ny Demokrati lockade fler åhörare. SD märktes ständigt under denna Gotlandsvecka, bland annat skrev Gotlandstidningarna att det fanns SD-propaganda på varje stolpe och anslagstavla i Visby.

Anna-Lena Lodenius hade sprungit på SD-möten i många år utan att vi visste riktigt vem hon var. Till sist visade hon dock sitt riktiga ansikte då hon och trotskisten Stieg Larsson stod som författare till boken *Extremhögern*. Boken fyllde under en period ungefär samma funktion som tidningen *Expo* gör idag, nynazistiska sekter från världens alla hörn kopplades samman med organisationer som Le Pens Front National och Sverigedemokraterna.

För media spelade det ingen roll att seriösa forskare som Heléne Lööw gång på gång förklarade att SD varken var nazistiskt eller rasistiskt, det tycktes ändå vara roligare att hänvisa till *"Extremhögern"*. För att förtala SD ytterligare gjorde TV-programmet *20.00* ett svartmålningsprogram av SD i allmänhet och Klarström i synnerhet. Klarström medverkade tillsammans med programledaren Barbro Hård i direktsändning, det märktes tydligt att hon inte var nöjd med Klarströms svar på sina frågor.

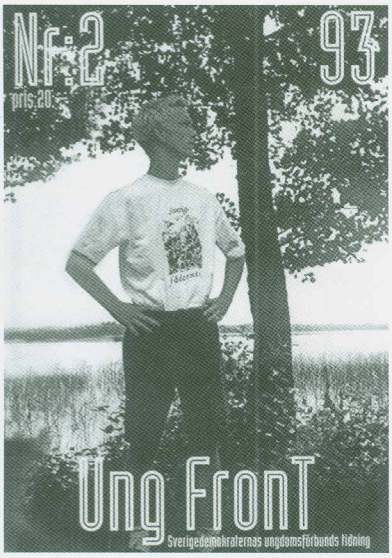
Under augusti och september skruvades tempot upp ytterligare. Som exempel kan nämnas att det genomfördes en mötesturné med möten i bl.a. Växjö, Karlskrona, Lund, Malmö och Höör. En annan grupp åkte till Dals Ed och ett nytt stormöte hölls i Göteborg. Många var de som offrade mycken fritid åt flygbladsutdelningar, istoppande av valsedlar, m.m.
I Stockholmsområdet bestämde vi oss i elfte timmen för att satsa mycket resurser på Sundbyberg, vilket ledde till att våra valplakat där, syntes nästan lika mycket som de andra partiernas. I Säter t.ex. drogs en valrörelse igång, i sista stund, med en mycket optimistisk satsning på kommunmandat.

Sverigedemokratisk Ungdom (SDU)

På SDs årsmöte 1992 beslutades det att SD skulle verka för bildandet av ett ungdomsförbund, som bakgrund till detta låg SDs framgångar i skolvalet 1991 och det faktum att ungdomar, inte minst på partikansliet, varit väldigt verksamma. Till årsmötet 1993 var förberedelserna klara och SDUs förste förbundsordförande Robert Wennerstedt presenterade reslutatet.

Redan från start var det full fart med aktiviteterna. En SDU-bulletin startades, tidningsutgivning i form av *Ung Front* inleddes och närradioverksamhet påbörjades. Det sistnämnda projektet skulle snart läggas ner, men återkomma flera gånger i olika former. Allt detta till trots så var, och är, SDUs främsta uppgift att sprida propaganda på ungdomsgårdar och i skolor. Förutom detta har SDU även hållit studiecirklar, inomhusmöten och kurser i natur och kultur.

En ständigt återkommande händelse är SDUs sommarläger. Det första hölls i Småland 1993, därefter har vi haft sommarläger i Dalarna, på Gotland och även i Blekinge.

Nummer 2 av SDUs tidning *Ung Front*.

Den 6 november -93 höll SDU sin hittills enda demonstration, detta skedde på huvudstadens gator. Efter den bestämdes det att SDU skulle överlåta denna form av verksamhet till moderpartiet. Den demonstrationen kan ni läsa mer om på annan plats i denna skrift.

Robert Wennerstedt var SDUs förste förbundsordförande, han talade på demonstrationer och möten och företrädde SDU i bl.a. en debatt i Z-TV, tillsammans med Filip Johansson.

SDU:s musikkår var ett mycket uppskattat inslag på många SD-möten, här syns delar av den.

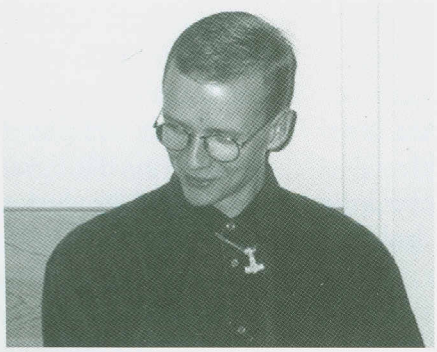
Andra ledande SDUare i starten var Gabriella Bengtsson, Rikard Persson och Bengt Öman. 1995 tog Urban Persson över ansvaret och 1996 Jimmy Windeskog. I och med Windeskog påbörjades en omorganisering och en tydligare profilering på skolor och ungdomsgårdar, bland annat via flygbladen *"Unge Svensk"* och *"Vågar du ta ställning"*.

1996 mötte SDU för första gången ett annat ungdomsförbund i debatt, det var Jimmy Windeskog och Joakim Larsson (dåvarande distriktsledaren för SDU-Öst) som fick debattera mot Centernpartiets ungdomsförbund (CUF).

1996 kunde SDU ses i bland annat *Elbyl* och *MTV*. 1996 var också året det första generationsskiftet genomfördes och namn som Roger Hedlund, Christian Andersson, Martin Karlsson och Jimmie Åkesson tog vid där andra tidigare basat.

Under 1997 gjorde *SDU-Bulletinen* comeback efter ett års frånvaro, den var ett tag bilaga till *SD-Bulletinen*.

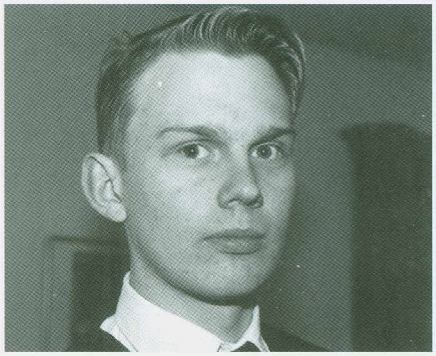
Vem är vem i SDU

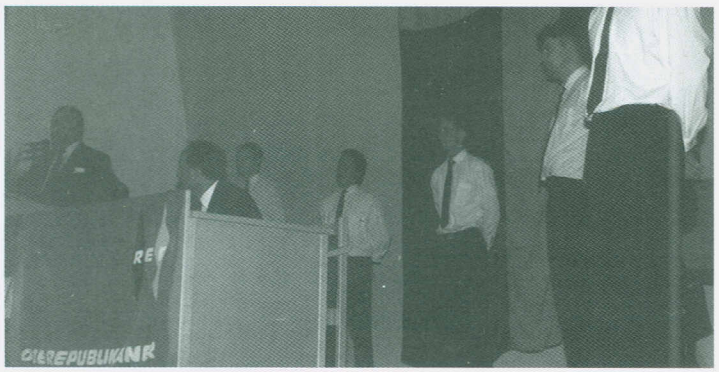
Robert Wennerstedt, ungdomförbundets förste ordförande.

Gabriella Bengtsson, duktig fotograf och talare.

Jimmy Windeskog blev ansvarig för SDU 1996.

Franz Schönhuber talar i Medborgarhuset. När vi några år senare (1997) sprang på Schönhuber i Paris mindes han mötet som väldigt lyckat.

Franz Schönhuber, ledare för det tyska nationalistpartiet, Die Republikaner, här tillsammans med Anders Klarström.

Valmöte i Malmö. Här talar Anders Klarström och brevid honom står Bo Nilsson.

Denna demonstration gick genom centrala Stockholm ända upp till Medborgarplatsen.

I andra orter som t.ex. Höör, Örebro, Norrköping, Mölndal och Dals Ed arbetades det hårt av lokala aktivister. I Haninge sändes närradio och man hade bokbord varje vecka i centrum. Exemplen på initiativen kan göras mycket längre. Valet närmade sig. Valavslutningen blev en magnifik tillställning, inte minst i Stockholm. Till det möte vi skulle hålla i Medborgarhuset hade vi bjudit in vårt tyska broderpartis partiledare Franz Schönhuber, för att ge publicitet för mötet fick bland annat Schönhuber pryda *SD-Kurirens* omslag, denna blev senare känd som *"Schönhuber-Kuriren"*.
Före själva inomhusmötet hade vi en demonstration som gick genom hela staden via centrum och Slottet fram till Medborgarplatsen på Söder. Mötet inleddes med en 15 minuters filmvisning som visade lite om vad som hade hänt under valåret. Sedan blev det dags för Schönhuber att tala vilket han gjorde i ungefär 45 minuter. Talet var på tyska men översattes av en tvåspråkig SDare. Bl.a. sade Schönhuber att: *"Den som inte älskar sitt fädernesland älskar inte heller sin mor och sin far eller sig själv"*. Efter detta var det dags för paus och sedan talade Anders Klarström.

Dagen efter hölls det ett torgmöte på Sergels Torg i Stockholm där det delades flygblad och hölls tal av Bo Nilsson. När det var en vecka kvar till valet lade vi ner resandet. Alla fick ge sig ut där de bodde. Ola Sundberg t.ex. gjorde en jätteinsats när han täckte stora delar av Lidingö.
I Solna och Sundbyberg delades det frenetiskt och så gjordes även runt om i landet. När väl valet var över kunde vi konstatera att vi fick 4 887 riksdagsröster och två kommunmandat, i Dals Ed och i Höör. Det vore väl en överdrift att säga att vi var 100% nöjda med resultatet, men att vi inte nådde ända fram kan till viss del skyllas på oss själva.
Dels stod vi helt utan pengar till valet och det visade sig med tiden att satsningen på kommunföreningarna var direkt misslyckad. Trots 43 kommunföreningar på pappret ställde vi till sist bara upp i 11 kommuner.
Under kvällen trodde vi att vi tagit mandat även i Säter, men då poströsterna var räknade visade det sig att miljöpartiet tog *"vårt"* mandat. Men vi fick i alla fall två mandat och partiets två första kommunfullmäktigeledamöter blev Tina Hallgren-Bengtsson och Solveig Metus. Just Tina Hallgren-Bengtssons debut i kommunfullmäktige är värd att notera, utanför kommunhuset hade en mindre skara ungdomar som sade sig representera Ungsocialisterna samlats för att *"protestera mot fascismen"*. Det roliga med detta, förutom det patetiska med det, var att när de sprang på våra möten under valet och ställde till oreda - då kallade de sig anarkister.

I november genomfördes den första Karl XII demonstrationen i SDs regi. Samlingen skedde vid Slussen och runt 700 personer dök upp, samtidigt hade c:a 1000 antidemokrater ockuperat Kungsträdgården dit vår marsch skulle gå. På väg till Karl XII-statyn sa polisen plötsligt halt och hänvisade till det som hände i Kungsträdgården.
Vi sverigedemokrater lydde polisens order och tågade i stället mot Riddarholmen där Karl XII är begravd, men de skinnskallar som fanns i vårt tåg slog sig i stället genom poliskedjorna och gick mot Kungsträdgården. Väl framme blev det ett gatukrig mellan skinnskallar och antidemokrater som saknade motstycke i efterkrigstid.
Media var inte sena att skylla allt på SD, detta trots att vår demonstration stod två kilometer därifrån.

1992

För att förebygga problemet med brist på pengar i valet -94 instiftades i början av 1992 en valfond. Trots att kommunföreningsoffensiven slutade som den gjorde så bildades det nya kommunföreningar snart igen, detta bl.a. i Fagersta där det även hölls ett lyckat och välbesökt inomhusmöte. De motståndare som besökte mötet fick tydligen inte se det de ville, för Anders Klarström hann knappt börja tala innan de lämnade lokalen, till de andra åhörarnas applåder. I lokalpressen sa de att: *"Vi trodde inte att de skulle vara så många"*.

Årsmötet hölls detta år i Stockholm och innebar en del förändringar, bland annat försvann systemet med talesmän och ersattes med en ordförande. Vald till denna post blev Anders Klarström. Det var också vid detta möte som det bestämdes att SD skulle bilda ett ungdomsförbund.
Den 18 mars for Anders Klarström till Örebro för att deltaga i en debatt mot FUP och Ung Vänster (Vänsterpartiets ungdomsförbund). På våren hann vi också med att klubba ett handlingsprogram i EU-frågan (eller EG som det då hette) och i TV framträdde Anders Klarström och debatterade om dödsstraff i *Magasinet*.
I april hölls den andra Engelbrektsmarschen i Stockholm och trots att den inte var lika maffig som 1991 års marsch var den en framgång. Detta år gick marschen dock till Odenplan. Den 6 juni höll SD sitt första nationaldagsfirande på Norrmalmstorg i Stockholm. Mötet samlade runt 200 personer och uppmärksammades i TV, bland annat finns det bilder från detta möte i filmen *"Rasist Javisst"* som *SVT* sände c:a ett år senare. Talare vid detta tillfälle var Anders Klarström *(precis som vanligt vid denna period)* som talade i 45 minuter.

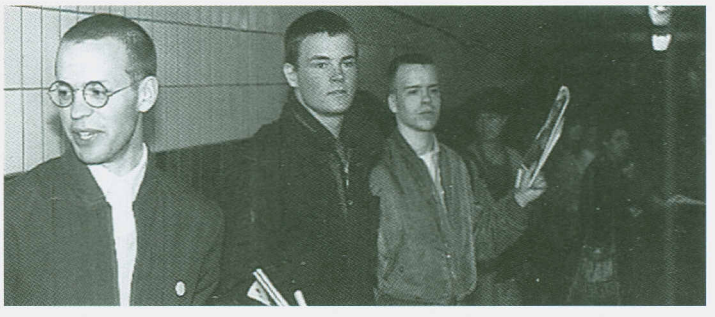
Med sina 700 deltagare på SDs första Karl XII-firande var den fram till Engelbrekt 1994 SDs största manifestation.

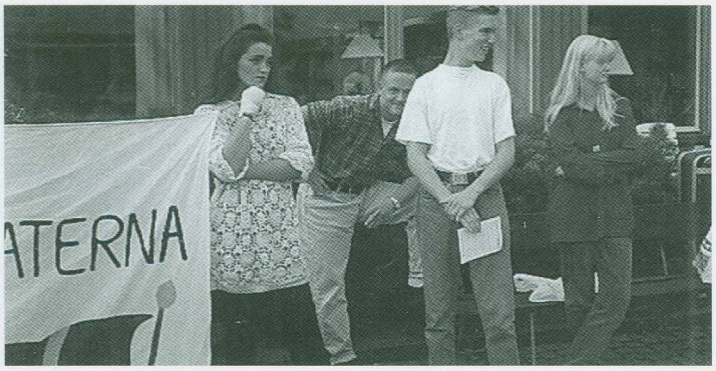
Unga och gamla, kvinnor och män samlas till hjältekonungen Karl XIIs ära.

Anders Klarström talar på ett inomhusmöte i Fagersta.

Ofta är de pengar SD drar in rena blodspengar. Här syns SDare som säljer *SD-Kuriren* i Stockholms tunnelbana, en utsatt situation och många blev misshandlade av antidemokrater. Deltagarna i dessa aktioner var uppdelade i s.k. *"Frontgrupper"*.

Trots att 1992 var ett eftervalsår avstannade inte mötesverksamheten. Här ser vi delar av SD-Örebro i arbete, bland annat Maria Oskarsson och Anita Walter.

Sverigedemokrater på marsch mot Odenplan.

SDs andra Engelbrektsmarsch med Sven Davidson i täten.

Anders Klarström talar på Odenplan. Inte lika glamoröst som övriga Engelbrektsmarscher kanske...

På hösten inleddes en höstoffensiv som väckte uppmärksamhet över hela riket, inte minst i Norrland där socialstyrelsen ringde upp våra medlemmar och bad dem att sluta med att sprida SD-propaganda, *"Det kunde så lätt hända en olycka"* menade man från deras håll. Ordförande och ansvarig för aktiviteterna i detta var en ung Tomas Andersson som senare skulle bli en av SDs ledande representanter.

I Örebro var det också fullt drag och förutom den vanliga flygbladsutdelningen medverkade SD-Örebro i Radio Örebro och deras telefonväkteri där man fick svara på frågor i en hel timme.

I Dalarna bildades SD-Borlänge/Falun som snart skulle följas av SD-Hedemora. Med från början i SD-Borlänge/Falun var bland annat Jimmy Windeskog och Jakob Eriksson som efter valet 1994 skulle avancera inom partiet.
Under hösten hölls det möten i bl.a. Uppsala och i Skåne var det flygbladsutdelningar varje vecka.
I Stockholm delade man upp organisationen i Syd och Nord. Nord täckte bland annat hela Solna med flygblad, Syd kom igång lite senare, men kom snart ikapp aktivitetsmässigt.
Det bildades också organisationer i och omkring städer som Eskilstuna och Västerås, och i Höör och dess grannkommuner hölls det möten och debatter.

Den 29 november hade vi hyrt Medborgarhuset i Stockholm för att hålla ett större möte där. Kommunpolitikerna i Stockholm hade tydligen inte blundat för SDs framgångar och bestämde sig för att stoppa oss. Borgarrådet i Stockholm, den nuvarande miljöministern, Anna Lindh, påstod att vi hyrt lokalen som bulvaner åt anti-sionisten och flyktingen Ahmed Rami och med detta som motivation fick vi ett förbud att hyra möteslokaler i hela Stockholm, ett förbud som fortfarande ligger fast. Detta tänkte vi naturligtvis inte acceptera likt fromma får utan istället tänkte vi genomföra ett protestmöte mot förbudet.

Vi lyckades ta oss in i Medborgarhuset men dörrarna till möteslokalerna var låsta så vi höll helt enkelt mötet i trapphuset. Medan Anders Klarström talade och antidemokraterna slogs med polisen på utsidan dök den tidigare nämnda journalisten Anna-Lena Lodenius upp mitt i bland oss. Hur hon hade mage att visa sig på ett SD-möte efter allt hon skrivit och sagt om oss genom åren är fortfarande ett mysterium, hur som helst bars hon under applåder ut av Bo Nilsson.
När vi skulle lämna lokalen gjorde antidemokraterna ett antal tafatta försök att storma oss, detta med måttliga resultat.

Dagen efter detta var det dags att hylla Karl XII igen. Efter vad som hände förra året lät polisen oss inte marschera från Slussen i år, utan istället blev det en 50 meter lång promenad från Nationalmuséum till Karl XII-statyn i Kungsträdgården.
Det var ungefär 400 personer som tog sig dit, men vi hade varit ännu fler om inte polisen förhindrat en skara på c:a 150 personer att ansluta sig till oss. Denna grupp anfölls också av en grupp invandrare. Förutom denna händelse skötte polisen sig bra och antidemokraterna på andra sidan Kungsträdgården fick aldrig någon möjlighet att anfalla, utan Anders Klarström och Bo Nilsson kunde obehindrat ta sig fram till statyn och lägga ner vår krans där. Efter detta skjutsades vi i väg med bussar av polisen.
Den massmediala bevakningen av denna kväll var helt osannolik, fantasifull och verklighetsfrämmande. Ser man till den lilla del av demonstrationen som visades i programmet *"Rasist Javisst"* såg det mäktigt ut när SD tågade in i Kungsträdgården, som den ljusets här vi är.

1993

Redan i januari var det full fart. Torgmöten hölls i Nynäshamn, Nässjö, Falun, Borlänge och Jönköping. Det var också årsmöte denna månad, detta år hölls det på Ålandsfärjan. På programmet stod bland annat val av vice ordförande, det var flera föreslagna, bland annat Henrik Enmark och SD-Dals Eds Solveig Metus, men till sist stod valet mellan SD-Höörs Tina Hallgren-Bengtsson och Bo Nilsson. Med endast en rösts övervikt vann Tina den slutna omröstningen.
På kongressen talade Kaj Vilhelmsen från det danska partiet Nationalpartiet-Danmark och det lästes upp telegram från belgiska Vlaams Blok, det norska partiet Nationaldemokraterna, och från Ola Sundberg. SDUs förbundsordförande Robert Wennerstedt presenterade Sverigedemokraternas nybildade ungdomsförbund. Se annan plats i denna skrift för beskrivning av SDU.

Ett av vårens mest lyckade möten gick av stapeln i centrala Växjö i samband med en av våra många kamphelger. Vi blev själva mycket förvånade över hur mycket folk som sökte sig dit, runt 700 personer var samlade. Visst var det i den samlingen en del invandrare och kommunister, men de var i klar minoritet. Trots allt var det en ganska spänd stämning, antidemokraterna försökte gadda sig samman för att *"Till varje pris stoppa fascisterna"* som det hade stått i tidningen *Arbetaren* veckan innan. Nu försökte de lokala ledarna hetsa de sina till kravaller, utan framgång. Anders Klarström kunde tala inför åhörarna i omkring en timme.

SDs kampanjbil åkte Stockholm runt och visade upp vårt glada budskap timmarna innan 1992 års nationaldagsfirande.

Anders Klarström talar på SDs första egentliga nationaldagsfirande på Norrmalmstorg. Bredvid Klarström står Tomas Lindqvist.

Solveig Metus och Tina Hallgren-Bengtsson får blommor för sitt fantastiska arbete i Dals Eds respektive Höörs kommunfullmäktige på 1993 års kongress.

1993 bildades Sverigedemokratisk Ungdom (SDU). Snabbt var man igång med egna aktiviteter, här visas film på ett informationsmöte i en Stockholmsförort.

Anders Klarström talar på ett torgmöte, med megafonen står Henrik Enmark.

I Växjö var det runt 700 personer som såg oss, inget dåligt torgmöte.

SD håller torgmöte i Alingsås. Fr.v. syns Solveig Westlund, Anders Klarström, Lars Emanuelsson och Pehr Ådale.

Med åren har Sverigedemokraterna blivit ett ständigt återkommande inslag på Dals Eds vår- och höstmarknader. Här syns fullmäktigeledamoten Markus Koch och SD-Göteborgs Joakim Lannér.

På kvällen hölls det en nationell fest i Växjö som antidemokraterna också försökte stoppa - resultatet uteblev dock helt.
En av SDUs första uppgifter var att sprida reklam för den tredje Engelbrektsmarschen. C:a 10 skolor hade bearbetats och det gav resultat, redan långt innan avmarsch började det bli trångt på Engelbrektsplan. Till sist var vi runt 500 personer som tågade igenom den soliga Kungsträdgården.
Antidemokraterna var inte i stånd att stoppa oss, de vågade inte ens försöka. Väl framme vid Slottet höll Anders Klarström ett bejublat tal, det blev så uppskattat att vi senare tryckte upp det som skrift.

Den 6 juni var det dags för vår första demonstration utanför Stockholm, detta skedde i Sundsvall med Tomas Andersson som talare och lockade ett 40-tal deltagare.
I Stockholm hölls nationaldagsfirandet i Rålambshovsparken. Timmarna innan mötet attackerades SDs mötesgrupp utanför vår lokal med järnrör och påkar, en fick föras till sjukhus och flera slogs blodiga, bl.a. flera flickor. Trots detta, eller kanske på grund av detta, blev det dock en väldigt patriotisk stämning i Rålambshovsparkens friluftsteater.
Mötet lockade c:a 500 anhängare och dessa fick lyssna till tal av Anders Klarström, Sven Davidson, Tomas Johansson (SD-Stockholm och Radio-SD) samt Ing-Marie Dahlström (SD-Eskilstuna).

Helgen efter hölls kamphelg i Dalarna som bland annat innefattade ett torgmöte i Hedemora. Vid denna tidpunkt togs det även fram ett besparingsprogram av SD-Eskilstunas Carl-Jimmy Carlsson på 38 miljarder kronor (finns i *SD-Kuriren* nr: 20).

I slutet av juni var det dags för Sverigedemokratisk Ungdoms första sommarläger som anordnades i Småland. Från början var det runt 15 deltagare, det slöt dock upp många fler efterhand, som slog sig ner i armétält ett par mil utanför Växjö. Lägret gick i sundhetens tecken, alkoholförbud (naturligtvis), uppgång 06.00 för morgongymnastik.
Inte ens på nätterna var det passivitet, medan den ena gruppen sov var den andra ständigt ute på nattlig affischering. Dagarna var fyllda med flygbladsutdelningar, försäljning och torgmöten. Ett av det mest uppmärksammade torgmötena var i Kalmar där både Ung Vänster och Liberala Ungdomsförbundet höll en aggressiv och olaglig motdemonstration. Flera SDUare gjorde duktiga insatser mot motståndarna medan polisen stod med armarna i kors. Talare under hela lägret var Anders Klarström och i Kalmar talade han i en timme medan SDU sålde varor och värvade medlemmar. Mötet resulterade i massmedial uppmärksamhet liksom många av de andra.

VEM ÄR VEM I SD?

Under åren har det kommit och gått många färgrika personer i SD, en del av dem har gjort ett gediget arbete medan andra har gjort mindre. Här följer en kort presentation av några av dem som haft mest inflytande i partiet genom åren. Det största berömmet skall dock alla de 1000-tals lokala aktivister som hjälpt till genom åren ha.

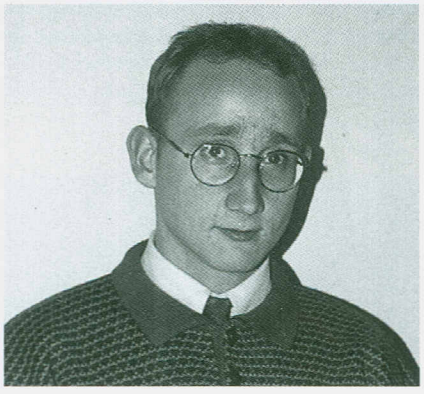
Anders Klarström blev 1989 partiledare (eller talesman, som det då hette). Anders skulle under sina sex slitsamma år som partiledare komma att bli SD personifierat. Genom åren syntes han en hel del i media.
Anders var och är kanske en av landets allra bästa talare genom tiderna. Hans entusiasmerande tal kunde avnjutas efter Engelbrektsmarschen -91,-92,-93 och 1994, den 9 oktober 1993 i Göteborg och under nationaldagsfirandena -92,-93 och -94.
God disciplin och hög arbetsmoral karaktäriserade Anders Klarström.
Han lämnade SD i augusti 1996.

Mikael Jansson var aktiv inom Centerrörelsen innan han hamnade i SD, bl.a. som vice ordförande i Örebrocentern. Blev 1994 andre vice ordförande i SD.
Efterträdde Klarström som ordförande -95 och har efter det gjort ett jättejobb med omorganiseringen av SD till ett parti med bredare folklig förankring.
Mycket övertygande som talare och debattör, lysande ideolog och ultrademokrat. Initiativtagare till den omfattande omarbetningen av SDs partiprogram. Påläst, målmedveten och viljestark men samtidigt diplomatisk och kompromissvillig. MJ har mycket goda förutsättningar att bli en ny landsfader.

Tina Hallgren-Bengtsson kom in i kommunfullmäktige i Höör valet 1991. Blev invald i SDs riksstyrelse 1992 och blev vice ordförande 1993.
Känd som en idogt arbetande lokalpolitiker, omsorgen om de äldre, djur- och miljöfrågor ligger henne särskilt varmt om hjärtat.
Tina är en lysande talare, en riktig agitator, hon talade vid SDs demonstrationer 1993 och vid Engelbrektsmarschen 1994 och 1995.
Tina ville satsa på en civil karriär och trappade successivt ner på verksamheten under 1996 och lämnade senare samma år partiet.

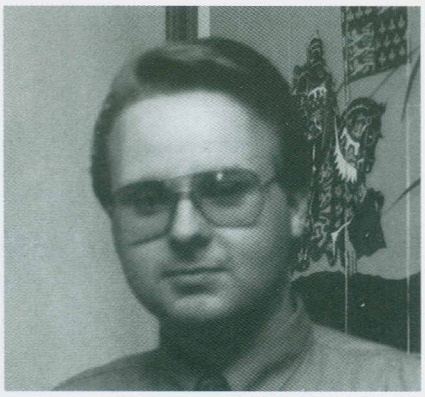
Jakob Eriksson blev aktiv inom partiet 1992. Har efter detta varit med om att bilda SD-Dalarna, skrivit i *SD-Kuriren* och *Ung Front*, sänt närradio och med tiden blivit en uppskattad talare. Höll bl.a. tal under Engelbrektsmarschen 1997.
Hade stor betydelse för de senaste partiprogrammens utförande. Valdes 1996 in i SDs riksstyrelse och blev 1997 vice ordförande samt sekreterare för internationella kontakter.

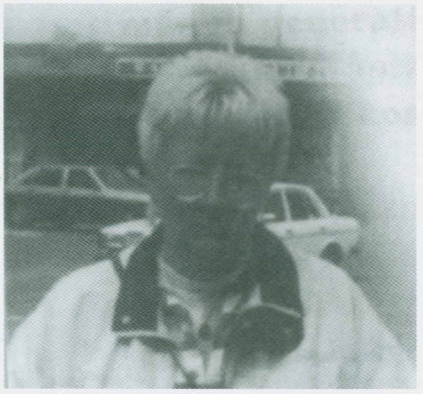
Leif Ericsson (**född Zeilon**) har varit en av grundarna till både Bevara Sverige Svenskt (BSS), Sverigepartiet (Svp) och även Sverigedemokraterna (SD), 1988.
I SD var han initiativtagare till både *Sverige-Kuriren* och *Sveamål*.
Var under sina aktiva år bland annat talesman och sammankallande i valberedningen. Lämnade partiet 1992 på grund av personliga problem.

Tomas Johansson har varit med sedan starten. Lysande idelog och en mycket populär röst i Stockholms närradio. En mycket uppskattad talare, talade bland annat på nationaldagarna -93, -94, -95 och Gustav II Adolfsdagen -93 samt otaliga inomhusmöten. Spelade en stor roll i utformandet av partiprogrammen både 1994 och 1996. Skriver artiklar till både SD-Kuriren och SD-Bulletinen. Kandiderade till Sveriges riksdag 1994.

Tomas Andersson var den person inom partiet som "öppnade fönstret mot norrland". Han var andre vice ordförande 1995 och vice ordförande 1996 och trappade därefter ner på verksamheten p.g.a. sin civila karriär. Han var kandidat till Sveriges Riksdag 1994.

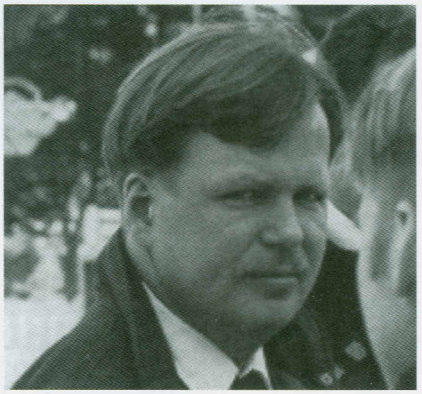
Eva Dahlqvist, idealist, största enskilda bidraget (18000:-) till valfonden, har skrivit i SD-Bulletin*en*, sänt närradio i Stockholm, höll i sommarlägret 1994, talar och läser dikter på möten bl.a. nationaldagarna 1994-96. Etta på Stockholms läns landstingslista i valet 1994.

Lars Emanuelsson blev aktiv -91, då i SD-Göteborg. Blev 1994 vald till partiorganisatör och har därefter spenderat sin tid i partiets tjänst, både på landets vägar och i partikansliet.
Om Klarström var SD personifierat på sin tid så var Lars det den tunga tiden efter valet -94.

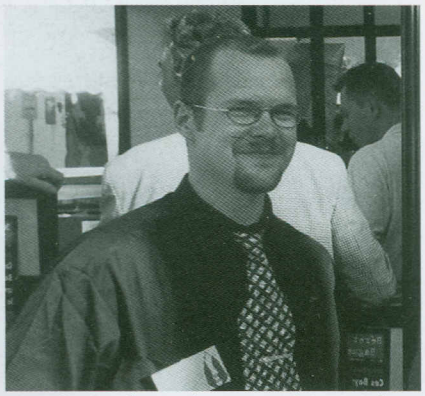
Per Emanuelsson, gick med i partiet 1993. Till en början aktivistledare i SD-Göteborg, sedemera även distriktsordförande i SD-Väst.
Sitter sedan 1995 i SDs riksstyrelse. Kandidat till både Göteborgs kommunfullmäktige och Sveriges Riksdag 1994.

Henrik Enmark har varit med ända sedan BSS-tiden, längre än de flesta.
Populär röst i SD-Haninges och sedemera även i SD-Stockholms närradio. Satt med i riksstyrelsen mellan 1991 till 1996 och har varit en uppskattad konferencier på många möten och demonstrationer.

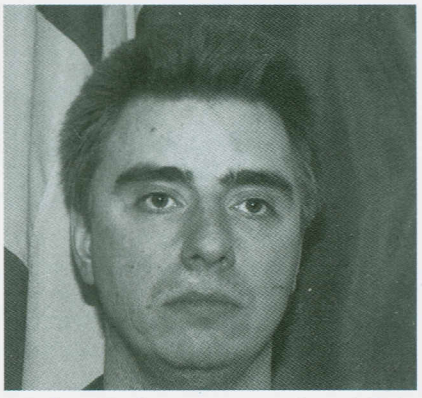
Ann-Catrin Hallgren har varit aktiv i både Jönköping, som är hennes födelsestad, och Stockholm. Har arbetat mycket på partikansliet och har bland annat hållit tal i Jönköping 1994. Har deltagit i SD-Stockholms närradiosändningar. Var en av aktivisterna i SD-Riks norrlandsturné i valrörelsen 1994.

Martin Karlsson kommer från Malmö och har varit med sedan 1992. Suttit i riksstyrelsen sedan 1997, samma år valdes han till "IT-ansvarig" för partiets internetsidor. Är distriktsorganisatör i SD-Skåne/Blekinge och dessutom distriktsledare för SDU-Syd sedan -96.

Torbjörn Kastell kommer från Västerås där han också var lokalordförande till 1995. Har sedan 1996 varit chefredaktör för *SD-Kuriren*. TK är en duktig skribent och har fått bra ordning på SD-Kuriren. Han har med tiden också blivit en uppskattad talare. Ingår i riksstyrelsen sedan 1995.

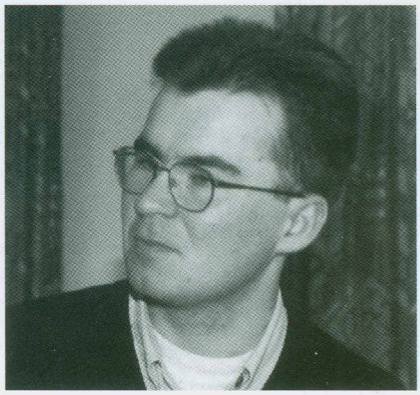
Markus Koch övertog mandatet i Dals Ed efter att Solveig Metus flyttat, fick valet 1994 sällskap i kommunfullmäktige av Christina Spjuth. Markus har talat på många möten i sin hemkommun men även på turnéer och sommarläger. Sitter sedan 1994 i riksstyrelsen.

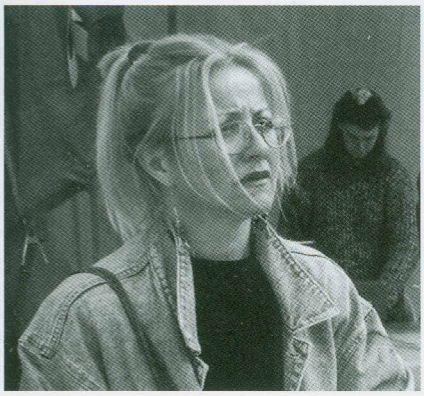
Joakim Lannér, aktivist från SD-Göteborg, gick med i SD under valrörelsen 1991. Har varit lay outare och under en längre period även chefredaktör för *SD-Kuriren* och organisatör på västkusten. Arbetar ofta som partikanslist och är sammankallande ledamot i valberedningen sedan 1993.

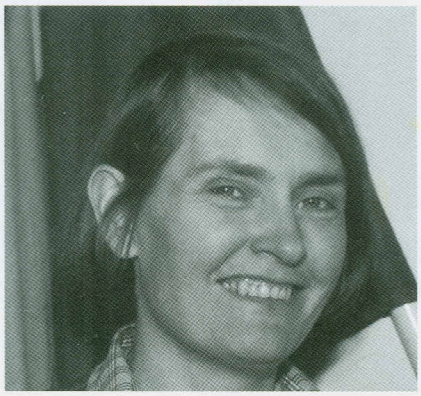
Madeleine Larsson, var under valåret 1991 en av de två talesmännen.
Var verksam i SD-Norrköping med god hjälp av Roger Lindh och Krister Thelin, god talare och skrev dessutom i både *SD-Bulletinen* och *SD-Kuriren*. Efterträddes av Bo Nilsson.

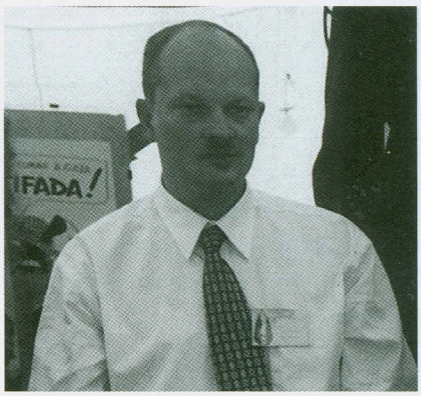
Joakim Larsson, kom med i SD efter valet 1994 och kom närmast från CUF. Har gjort något av en kometkarriär inom partiet, ordförande för Uppsala län och ledamot i riksstyrelsen sedan 1997. Har mycket fort utvecklats till en av partiets bästa talare.

Solveig Metus, blev i samband med valet 1991 SDs representant i Dals Eds kommunfullmäktige och satt i riksstyrelsen mellan 1992 och 1994. Lämnade sedan Dals Ed, är nu aktiv i Strömstad. Fanns med på riksvalsedeln både 1991 och 1994.

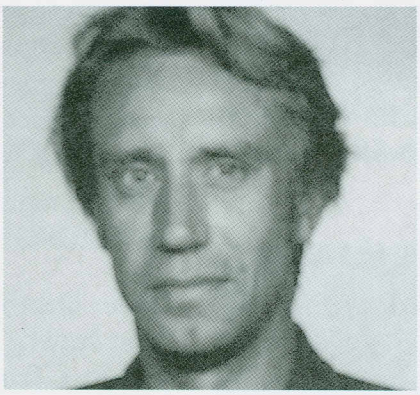
Eva Nyman, är känd som godheten själv, givmildhet, självuppoffring och rättrådighet karaktäriserar Eva.
Blev 1996 invald i SDs riksstyrelse, hon hade tidigare varit aktiv i sin hemkommun Uppsala. Vältalig, flitig skribent i *SD-Bulletinen* och *SD-Kuriren*, frenetisk aktivist. En bättre ambassadör för svenskhet och svensk nationalism står troligen inte att finna.

Ingemar Ramell, tillhör den skara som varit med sedan starten 1988. Vänlig och omtänksam till sin natur. 1993 satt Ramell i SDs riksstyrelse. Han har varit skribent i både *SD-Bulletinen* och *SD-Kuriren*. Deltog i SD-Riks sommarturné 1997. Spenderar peroidvis mycket tid på partikansliet i Stockholm.

Ola Sundberg, gick med efter valet -88. Var 1989-90 en av partiets två talesmän, blev -91 presstalesman. Representerade SD i press och TV och skrev artiklar i *Sverige-Kuriren*. En av SDs allra ivrigaste propagandister genom tiderna, han missade aldrig ett tillfälle att göra reklam för SD. Drog sig tillbaka efter valet 1991. Blev, inte oväntat, Europamästare i jonglering 1994.

Anders Westergren, är en genomtänkt debattör, en lika övertygad som övertygande talare, skribent i SD-Kuriren, sävlig men på samma gång inspirerande till sin natur, blev efter valet 1994 SD-Höörs andra kommunfullmäktigeledamot. 1996 valdes AW till andre vice ordförande. Kort och gott: En riktigt jordnära skånsk naturbegåvning.

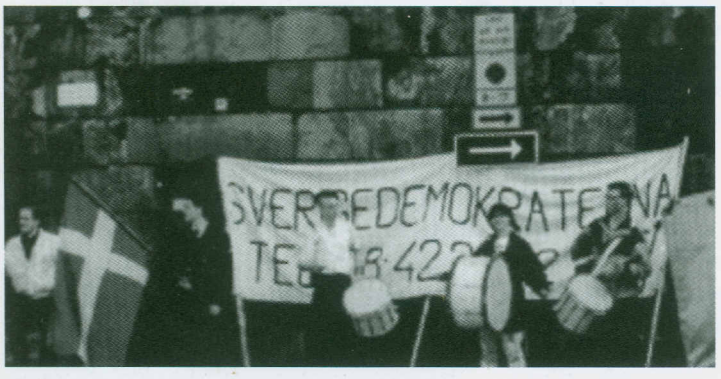
Jimmy Windeskog, blev ledamot av riksstyrelsen 1995, ledare för SDs ungdomsförbund (SDU) 1996.
Har representerat SD och SDU i TV, radio och tidningar. Partikanslist, chefredaktör för *Ung Front* och med i *SD-Kurirens* redaktion. Duktig talare som ofta är med på torgmöten.

Här hjälper partiordförande, Klarström till med förberedelserna inför 1993 års Engelbrektsmarsch.

Svenskar på marsch för sin fosterjord. I mitten ses både Anders Klarström och Tomas Johansson.

Några av de glada trumslagarpojkarna och flickorna i Engelbrektsmarschen 1993.

Den tredje Engelbrektsmarschen lockade runt 500 deltagare.

Men det var inte bara utåtriktade aktiviteter, i lägret var det varje kväll undervisning i ideologi och debatteknik under Anders Klarstöms ledning.

Direkt efter sommarlägret drog Klarström och SDU vidare till Gotland för att närvara under *Partiledarveckan*. Vi kom till ön under den sista helgen, då vi skulle hålla vårt möte måndagen efter de andra partierna (de andra partierna vägrar ju fortfarande att släppa in oss i Almedalen under *Partiledarveckan*) gick helgen åt till att dela ut flygblad och bedriva försäljning utanför Österport.
Mötet i Almedalen lockade runt 100 åhörare och blev mycket lyckat. Intressant var att det var en hel del invandrare i publiken som uttryckte sin uppskattning om vad som sades.

Efter Gotland var det dags för en västkustturné. Första anhalt var Halmstad där det spreds tusentals flygblad och hölls möte med både Anders Klarström och ledaren för SD-Halland, Anders Fredner, som talare. Nästa anhalt var Göteborg och den centralt belägna Brunnsparken, många åhörare och inga antidemokrater.
Efter detta for vi runt på västkusten och avverkade orter som Borås, Alingsås och Mölndal. Kanske blev det mest lyckat i Trollhättan. Vi höll dels ett inomhusmöte men även flygbladsutdelningar. Till flygbladsutdelningarna kom det så mycket folk att våra flygblad inte räckte till, det är inte varje dag det uppenbarar sig runt 80 personer som vill dela flygblad samtidigt!!!

Under året kom det en ny medlem i Örebro, att SD vinner många nya medlemmar i hela landet är ingen sensation, men denne medlem kan det vara på plats att skriva ett par rader om. Han var innan sitt medlemskap i SD andre vice ordförande i Örebrocentern och hade kallats Sveriges sämste centerpartist. Detta kanske inte låter så imponerande men då man vet att mannen som sa detta var Robert Aschberg så är det en komplimang utan dess like. Medlemmen i fråga hette Mikael Jansson och skulle i framtiden komma att bli en av de mest inflytelserika Sverigedemokraterna.

Under hela hösten var det bra med aktiviteter riket över, kanske mest i Trollhättan. Då SD expanderade fort i Trollhättan hade våra mer radikala motståndare svårt att acceptera detta och snart åkte SDare på stryk till höger och vänster. Detta var en av orsakerna till att vi valde att genomföra demonstrationer mot invandrarnas och kommunisternas våldsaktioner i Trollhättan och Göteborg. Tyvärr var vädrets makter emot oss, när mötet i Trollhättan inleddes öppnade sig skyarna och alla blev ordentligt blöta innan Klarström hade talat klart.

Trots detta kom det 400 personer vilket var i det närmaste sensationellt med tanke på vädret. Efter Trollhättan var det dags för Göteborg där vi, trots visst motstånd, fått tillstånd att hålla möte på den monumentalt byggda Götaplatsen. Vi var uppemot 700 personer som deltog i själva mötet men resten av Götaplatsen och hela Avenyn var full med nyfikna, det var 1000-tals personer. I publiken fanns en stor del motståndare *(de hade än en gång lovat att "krossa oss en gång för alla")* och de förde ett fruktansvärt oväsen innan mötet. De skulle dock snart sätta sina hatiska skrik i halsen, mötet inleddes med att ett 30-tal fanbärare med SDUs musikkår i spetsen tågade in framför scenen och höll en uppvisning till marschtakter i några minuter.

Efter detta var det dags för Mats Tolgén från SD-Växjö att hälsa alla välkomna och att presentera kvällens första talare, Tina Hallgren-Bengtsson. Efter Tina var det dags för Anders Klarström, som kvällen till ära höll ett av sina bättre tal. Efter Klarström sjöng vi nationalsången och sedan strömmade en mäktig version av Wagners *"Valkyriaritt"* ur högtalarna. Med alla facklor i mörkret och motståndarnas fullständiga chocktillstånd var detta verkligen ett magiskt ögonblick.

Fem dagar efter Göteborgsmötet var SD inbjudna till en direktsänd debatt i Sievert Öholms program *Svar Direkt*. Programmet skulle handla om de kravaller våra motståndare ställde till med efter vårt möte (där bland annat en *Expressen*-journalist blev arresterad för uppvigling).

Tydligen hade man från etablissemangets sida börjat få respekt för Anders Klarström för villkoret att vi skulle få delta var att någon annan än Klarström kom. Lars Emanuelsson (SD-Göteborg), Anders Fredner (SD-Halland) och Solvieg Westlund (SD-Göteborg) var de som fick försvara SDs färger denna kväll. Mycket till debatt blev det dock inte, som vanligt var det inte anarkisternas fel att de attackerade poliser och civilbefolkning, utan vårt. Men av människor som Hagge Geigert, Claes Malmberg, Frank Orton och Mia Halvarsdotter var det inte mycket annat att vänta.

Under flera år hade Sverigedemokraterna sålt gruppen Ultima Thules skivor, med tiden blev de något av vårt husband. Då SD under 1993 växte som parti växte naturligtvis Ultima Thules möjligheter att nå ut till folk och 1993 stod man på gränsen till genombrott. De skrev kontrakt med Bert Karlssons skivbolag och snart slog de försäljningsrekord efter försäljningsrekord. Snart steg dock framgången dem åt huvudet och de gick ut i *Aftonbladet* och tog avstånd från SD och alla sina tidigare åsikter,

Försäljning i Göteborg under nationaldagen. Fr.v. Patrik Lindgren, Per Emanuelsson, Benny Rydén och Mikael Beckfjäll.

Anders Klarström talar på SDs manifestation mot våld i Trollhättan.

Sverigedemokraterna håller möte på Götaplatsen i Göteborg, maken till torgmöte har världen aldrig sett.

Tina Hallgren-Bengtsson håller brandtal på Götaplatsen i Göteborg den 9 oktober 1993.

En blöt och mycket trött Anders Klarström efter talet i sin födelsestad Göteborg.

Framgången med mötena i Trollhättan och Göteborg firades med ett glas i goda vänners lag, här ses partiledare Klarström med sin efterträdare Mikael Jansson.

Mot Sverigedemokratisk Ungdoms första demonstration, på Södermalm i Stockholm, ställde antidemokraterna upp med både barrikader och bomber, till ingen nytta!!!

I november 1993 hölls det valkonferens i Eskilstuna. Här syns Henrik Enmark, Anders Klarström, Joakim Lannér och Lars Emanuelsson (repr. då SD-Göteborg).

SD och SDU reagerade med en bojkott av Ultima Thules skivor och det skulle dröja tre år innan *"äktenskapet"* mellan SD och Ultima Thule skulle återuppväckas.

På Gustav II Adolfs dödsdag var det dags för Sverigedemokratisk Ungdom att genomföra sin första demonstration. Denna gick ifrån Karl XIIs torg i Kungsträdgården, via Slottet och Slussen, till Medborgarplatsen. Just Södermalm i Stockholm var och är ett tillhåll för de mest extrema formerna av vänsterextremister, och det var en av tankarna från SDU-ledningen att detta skulle vara en riktig nagel i ögat på antidemokraterna. För att försöka blockera marschvägen hade de byggt en barrikad och slängde därifrån olika projektiler mot SDU och polisen, nu var denna barrikad dock inte av någon noterbar kvalitet utan den kunde snabbt flyttas av polisen.
Väl framme på Medborgarplatsen forsatte regnet av projektiler, bland annat kastades det spetsade armeringsjärn mot oss. Hur som helst gjorde Stockholmspolisen ett jättebra jobb och vi kunde genomföra mötet utan större störningar. I demonstrationen deltog 200 patrioter, till största delen ungdomar, men då skall man ha i åtanke att polisen vägrade släppa igenom en grupp på runt 150 personer. Talare var Anders Klarström, Tina Hallgren-Bengtsson och Tomas Johansson. Även i Sundsvall var det demonstration denna dag, c:a 100 personer tågade från Hedborgska skolan till stadens Gustav II Adolf-staty där Tomas Andersson talade och lade ner en krans.

I slutet av 1993 meddelade vår kommunfullmäktigeledamot i Dals Ed, Solveig Metus, att hon skulle flytta från kommunen och när Solveig flyttade tog Markus Koch över kommunmandatet.
Den 13 november höll vi en valkonferens i Eskilstuna där vi drog upp riktlinjerna om hur den stundande valkampanjen skulle föras. Vår målsättning var att vi i valet skulle ställa upp i 50 kommuner.

Tanken var att vi för tredje året i följd den 30 november skulle hylla Karl XII, nu var dock inte polisen lika pigg på detta. Vi fick erbjudandet att hylla Karl XII på Medborgarplatsen, men då denna plats inte har någonting med hjältekonungen att göra sade vi nej till detta. Om vi ställde in hade polisen dessutom lovat att säga nej till *"motdemonstrationen"*. Dagarna innan visade det sig dock att polisen hade ljugit oss rakt upp i ansiktet och trots allt givit antidemokraterna tillstånd. I detta läge var det bara att uppmana till en spontan demonstration. Vi blev ett par hundra människor som begav oss till Slottsbacken för att gå mot Kungsträdgården.

Nu kom vi dock inte så långt, utan polisen spärrade in oss på Slottsbron och vägrade att låta oss gå i någon riktning. Bo Nilsson försökte tala med polisen så åtminstone någon av oss skulle få gå fram till statyn med vår krans, de lyssnade dock inte utan svarade istället med att misshandla Bo Nilsson mitt framför våra ögon.
Polisen hade laddat för storkravaller denna kväll och hade 1600 (!) poliser utkommenderade aftonen till ära. Uppe på Norra Bantorget hade antidemokraterna kul på sedvanligt manér och slog sönder allt i sin väg.

Sverigedemokrater demonstrerar i Örebro.

1994

Redan 1 januari drog vi igång det nya året. Vår första demonstration i Dalarna hölls för att fira Borlänges 50-års dag. Det är fel att säga att det var många som delade vinternatten med oss men vi var i alla fall 80 personer som tågade från Kupolen till Jussi Björlings torg och lyssnade på Anders Klarström, Jakob Eriksson och Sven-Erik Larsson (båda SD-Borlänge/Falun).

I Örebro ställde vi upp framför Engelbrekt Engelbrektssons staty.

I februari var det ännu mer att göra, den 5 höll vi två demonstrationer samma dag. Den första var i Örebro där vi var runt 200 personer. Vi hade tidigare hållit torgmöte i just Örebro där en mindre grupp SD-aktivister blev attackerade av en stor grupp antidemokrater och invandrare. Nu, när vi var 200 deltagare, var det dock ingen som vågade sticka upp. På detta möte gjorde SDUs förbundsordförande Robert Wennerstedt debut som talare i större sammanhang, det gjorde han med glans.

SDUs Robert Wennerstedt håller sitt första tal, i större sammanhang.

Sedan var det dags för Norrköping där både vi och motståndarna var något fler. Här var antidemokraterna maskerade och beväpnade med långa påkar, under demonstrationen var de väldigt tysta och snälla men när de sprang på en grupp SDare på fem personer senare på kvällen var de desto pratgladare. Mötet genomfördes utan problem och förutom de som talade i Örebro fick vi i Norrköping också lyssna på Tina Hallgren-Bengtsson.

Den 9 februari drogs det i gång en turné som gick runt Vänern, där bland annat Anders Klarström, Markus Koch och Lars Emanuelsson och Mats Andersson medverkade. Trots att kalla februari inte är den lättaste månaden att få folk att tänka på politik i så var det generellt sett ett väldigt stort intresse. Det var flygbladsutdelningar och torgmöten på orter som Filipstad, Koppom, Karlstad, Arvika, Hällefors, Åmål, Mellerud, Lysekil, Uddevalla, Falköping, Linköping, Skövde, Vara, Mariestad och Kristinehamn. Förutom i Kristine-

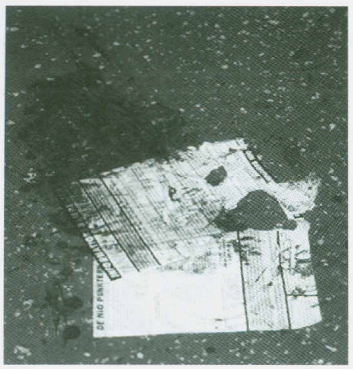
Fanborgen i Norrköping februari 1994.

1994 års styrelse. Övre raden fr.v: Roger Lindh, Mikael Jansson, Anders Klarström, Urban Persson, Henrik Enmark, Sven-Erik Larsson och Tomas Johansson. Undre raden fr.v: Markus Koch, Lars Emanuelsson, Lotta Wemmenlöv, Robert Wennerstedt och Tina Hallgren-Bengtsson.

Några av deltagarna på 1994 års årsmöte.

SDs valkampanj sågs inte med blida ögon av alla. Här är två exempel på hur det gick ibland. Det är bara att konstatera: Vi är värdiga demokrater i en ovärdig demokrati.

Markus Koch och Anders Klarström på ett inomhusmöte i Dals Ed. De *"etablerade"* i Dals Ed var övertygade om att SD skulle mista sitt mandat, ack vad de bedrog sig!

hamn fick vi tala ostört, i denna stad hade en vänsterinriktad gymnasielärare uppviglat eleverna mot oss - så var det med opartiskheten inom skolan. På denna turné hölls det även ett lyckat stormöte i mönsterkommunen Dals Ed där man bland annat gick till hårt angrepp mot det centerpartistiska kommunalrådet Leif Johansson.

Även på andra platser i landet låg aktivitetsnivån på topp. Möten hölls bland annat i Kalmar, Eksjö, Växjö, Ludvika, Smedjebacken, Svedala, Trelleborg, Landskrona, Kristianstad, Hässleholm och Ängelholm. I Höör blev det mycket debatt när vårt andranamn på kommunlistan, Anders Westergren, anmälde en flyktingfamilj som gömde sig i ortens kyrka. Tidningarna rasade, men många människor gav Anders sitt stöd i form av *"Dagens ros"*.

I slutet av februari var det dags att hålla årsmöte där det bland annat skulle klubbas ett nytt partiprogram. Det blev också två nya poster inom partiet, partiorganisatör och andre vice ordförande. Till den förstnämnda valdes Lars Emanuelsson och till den andra Mikael Jansson. Partiprogrammet fick en del smärre ändringar där bland annat Tomas Johansson och Jakob Eriksson hade lagt ner ett stort arbete på rättstrygghet respektive familjepolitik och repatrieringskriterier.

På senvintern åkte Socialdemokraternas Leif *"Blomman"* Blomberg land och rike runt och berättade för alla som ville lyssna, att han och hans parti minsann skulle ta debatt med Sverigedemokraterna. Vi kontaktade Blombergs sekreterare och bjöd in honom tillsammans med sin högra hand, SSUaren Krister Mattson. Vi väntade och väntade, vi hade t.o.m. bokat Folkets Hus på Järntorget i Göteborg den 11 september, allt var klappat och klart. Långt om länge hörde Krister Mattson av sig, han sade att han kunde komma själv, men "Blomman" vågade aldrig ställa upp.

I Örebro ställde Mikael Jansson upp som kandidat till posten som fackordförande på sin arbetsplats. Detta faktum retade gallfeber på Socialdemokraterna som genast slog upp en motkampanj. Trots allt lyckades Mikael ta omkring 20% av rösterna vilket inte var dåligt med tanke på att mötesordföranden manipulerade röstningen genom att inte hålla sluten votering vid röstningen, trots att sådan var begärd (han menade att det inte behövdes...).

Den 12 mars var det dags för Norrlandsturné, dagen efter i Bollnäs och Söderhamn och dagen efter det i Hudiksvall och sedan Sundsvall. I Sundsvall gjorde kommunistsekten Offensiv (som, hör och häpna, faktiskt har några sympatisörer i

Sundsvall) väpnat motstånd och lyckades få polisen att stoppa mötet. Offensiv jublade men inte speciellt länge, snabbt lade vi in en ny ansökan om att anordna ytterligare en manifestation fredagen efter (endast fem dagar efter torgmötet).
Så klockan 21.00 på kvällen tågade vi in i Sundsvall med c:a 50 demonstrationsdeltagare i ledet. Stämningen var hela tiden väldigt spänd och när antidemokraterna kastade in en flaska i vår samling var en rensning av motståndarnas främre led nödvändig, detta tog de som en ursäkt för att gå till attack och polisen fick gripa flera motståndare.

Under veckan fortsatte turnén uppåt i landet och passerade Härnösand, Kramfors, Sollefteå, Örnsköldsvik, Umeå, Robertsfors, Skellefteå, Piteå, Älvsbyn, Boden och sedan avslutning i Luleå.
Reaktionerna på SD i Norrland var varierande, ibland hade vi många sympatisörer, ibland många motståndare och ibland kom ingen alls.

Den 23 april genomfördes den fjärde Engelbrektsmarschen i Stockholm. Om 1993 års marsch hade varit en framgång är det svårt att beskriva denna marsch. Vi gick fyra i bredd och tåget blev mer än en halvkilometer långt och antidemokraterna gjorde stora ögon när de såg hur många vi var, runt 800 män och kvinnor. Polis, myndigheter och till och med regeringsrätten hade nekat oss tillstånd, men denna dag rådde demokrati på Stockholms gator. När vi tågade från Engelbrektsplan frågade polisen vilken väg vi ville gå och följde sedan snällt efter. Väl framme vid Slottet fick vi lyssna på Tina Hallgren-Bengtsson och Anders Klarström.

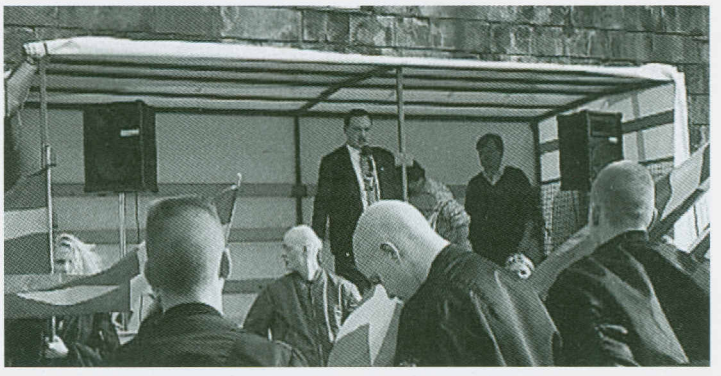
Ny turné - nytt mål, det var dags för en 10-dagars i Östergötland och Småland. Efter detta var det dags att demonstrera i Växjö. Att detta skulle bli tufft visste vi, olika former av antidemokrater hade i veckor innan mötet vikt ut sig i tidningar och berättat att de skulle spöa upp oss. Vi var runt 150 personer som ställde upp på *Spetsamossen* strax utanför staden för att tåga in till *Båtsmanstorget*. Redan efter ett par hundra meter uppenbarade sig en stor grupp motståndare som blockerade vägen och polisen stoppade oss. Vi hade dock ingen större lust att vänta utan SDUs musikkår i täten lät sina trummor virvla och började gå, polisen gjorde i detta läge chock mot antidemokraterna.
Under hela marschen överöstes vi med stenar och flaskor och efter en stund fick vi lov att frångå vår policy att inte göra motstånd, detta för att ingen skulle bli allvarligt skadad. Trots detta och våra sköldar var det flera av våra deltagare som fick skador. Väl framme vid torget blev det ännu värre, vi stod mitt på torget och runt oss hade man slagit en ring av kravallstaket.

Under Norrlandsturnén var det inte alltid frågan om massmöten.

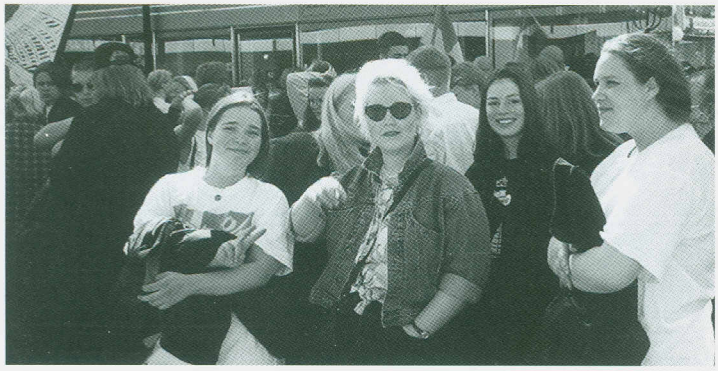
Engelbrekt -94 med sina drygt 800 deltagare är fortfarande SDs hittills största gående manifestation.

I och med Engelbrektsmarschen -94 förstod vi hur stort skinnskalleproblemet var. Efter denna manifestation skulle de snart försvinna från våra möten, medlemmar har de aldrig varit.

I Växjö bjöd oss antidemokraterna ett två timmar långt gatukrig. Trots detta kunde de varken stoppa vår demonstration eller Klarströms tal.

Glada, stolta svenska flickor trots att de på denna bild befinner sig i centrum av Växjökravallerna. Flickan med solglasögon är SD-Jönköpings Ann-Catrin Hallgren.

SD demonstrerar i Jönköping.

Avslutning av nationaldagen med allsång till "Du gamla, du fria".

Massor av nyfikna i Rålambshovsparken.

Under den kommande timmen regnade det stenar från alla håll, polisen arresterade två personer utrustade med gevär, dessa låg på taket på det hotell vi stod intill. Polisen grep också ett stort antal människor med stenar, vapen och brandbomber. Även på väg bort ifrån mötet haglade stenarna innan vi kunde gå in i våra bussar. Mötet blev en styrkemätning mellan antidemokraterna och oss, de gjorde sitt allra yttersta för att stoppa oss - ändå var de inte i närheten!

Två veckor senare var det dags för demonstration i Jönköping och med tanke på vad som hände i Växjö så var vi beredda på en uppföljning. Vi blev dock ganska förvånade då vi fick gå genom ett karnevalfirande Jönköpning, tämligen ostörda, polisen tog några stenkastare men mer var det inte. Väl framme på den plats där Anders Klarström och Ann-Catrin Hallgren (SD-Jönköping) skulle tala forsatte lugnet att hålla i sig och alla undrade vad våra motståndare hade för sig egentligen.
Svaret kom i tidningarna dagen efter, man hade placerat ut bomber i en av de blomsterplanteringar som vi passerade. Tanken var alltså att spränga hela demonstrationståget i luften - men än en gång fick våra motståndare se sina planer gå i stöpet.

Nästa projekt på tur var nationaldagsfirandet som detta år genomfördes på tre platser i landet: Stockholm, Sundsvall och Ystad (sen brukar man ha fräckheten att kalla oss "lokalt missnöjesparti"!!!). I Stockholm lockade vi 400 personer till Rålambshovsparken trots regnet. Vi som var där fick beskåda en uppvisning av SDU samt lyssna på trevlig musik av en trio. På talarlistan denna kväll stod Bengt Öman, Tomas Johansson, Robert Wennerstedt och Anders Klarström, dessutom läste Eva Dahlqvist (SD-Stockholm) dikter. Inte en motståndare så långt ögat nådde.

I Ystad blev det dock bråk, ett 40-tal antidemokrater och invandrare genomförde en olaglig motdemonstration mot vårt möte, först försökte man överrösta talaren Paul Svensson (SD-Ystad), sedan attackerade man aktivister och som avslutning kastade man sten. Också i Sundsvall gjorde motståndarna sitt bästa för att starta kravaller, bland annat greps Offensivs lokale ledare fullt beväpnad. Nu hade de inte så mycket för detta, för polisen skötte till skillnad mot i Ystad sitt arbete och människor kunde lyssna på Tomas Anderssons och gästtalaren Ann-Catrin Hallgrens tal i lugn och ro. Med i Sundsvallsdemonstrationen var c:a 50 personer.

Årets SDU-läger hölls detta år mellan Rättvik och Leksand i skönaste Dalarna. Under 10 svettiga dagar delades det 10 000-tals flygblad och hölls 10

torgmöten, de mest lyckade ägde rum i Falun, Borlänge och Säter. På kvällarna affischerade en grupp medan den andra ägnade sig åt politisk skolning, kanotutflykter och musikövningar bland annat.
Talare under sommarlägret var Anders Klarström, Eva Dahlqvist, Jakob Eriksson, Sven-Erik Larsson, Ann-Catrin Hallgren och Marcus Koch.

Under sommaren åkte Krister Mattson omkring i flera skolor och spydde galla över SD. En gång vågade han faktiskt gå upp i debatt mot oss men när han i Trollhättan fick möta Ingemar Ramell var det inte riktigt lika enkelt längre.
Andra som gjorde bra ifrån sig i debatter under året var Mikael Jansson, Torbjörn Kastell (SD-Västerås), Jakob Eriksson, Mats Tolgén och Ulf Herbertson (SD-Växjö).

Nästa anhalt i Sverige var *Partiledarveckan* i Visby dit ett 50-tal SDare hade tagit sig. Skön avkoppling i solen varvades som vanligt med flygbladsutdelning, affischering och försäljning. Vi höll också en demonstration som gick igenom hela staden. Det var en härlig känsla att tåga genom Visbys gator medan folk applåderade spontant från uteserveringarna.
Efter Gotland var det dags för ännu en turné som startade i Skåne och sedan jobbade sig upp för västkusten. I Skåne gav vår annonsering på *Pågatågen* massmedial uppmärksamhet, tidningarna skrev också att människor t.o.m. tog ner våra plakat från tågen för att sätta upp dem hemma. Ryktet gick ända ner till Tyskland, därifrån skickades ett TV-team som intervjuade Tina Hallgren-Bengtsson. Mest minnesvärt från denna turné blev ett inomhusmöte i Malmö som lockade 200 personer, men förutom det mötet hölls det c:a 15 till.

Valfinalen detta år innebar massor av torgmöten landet över och tre större demonstrationer. Demonstrationen i Malmö lyckades våra motståndare stoppa med polisens hjälp, men då man inte stoppar oss så lätt åkte vi istället till Lund och genomförde en spontan demonstration där istället.

Mötet i Trollhättan blev desto bättre, omkring 800 personer stod lungt och stilla och lyssnade på när Anders Klarström och Urban Persson talade i c:a en timma. Inte en motståndare syntes till, kanske de var mer slitna av vår valkampanj än vi?
Också i Göteborg var motståndet litet, lika litet som intresset var stort. Anders Klarström höll här vad som skulle visa sig vara hans sista men också kanske hans bästa tal någonsin. Bland annat sade Klarström till de sten-kastande motståndarna: *"Jag förstår varför ni kastar sten, ni vet vad som väntar"*. Dagen efter detta hölls det ett möte i Folkets

Torgmöte i Borlänge under sommarlägret i Dalarna.

SDUs sommarläger hålls naturligtvis i sundhetens tecken. Här leder Anders Klarström allsången i solnedgången.

I Varberg fick vi ett lysande valresultat, inte förvånande när man ser hur många som samlades till torgmötet sommaren -94.

Under "*Partiledarveckan*" demonstrerade vi på Visbys gator.

Kultur- och sidoprojekt

SD har genom åren inte bara arbetat med politik, här följer en kort presentation av SD:s andra projekt. Som synes både politiska och kulturella sådana.

Gjallarhornet

Gjallarhornet startades i Stockholm av samma grupp människor som senare skulle vara delaktiga i bildandet av Sverigedemokraterna. Leif Ericsson (då Zeilon), Rikard Meyer och Johan Rinderheim var några av de mest drivande. Gjallarhornet sände närradio i både Stockholm och i Göteborg. I samband med valet 1988 användes dessa kanaler flitigt för att sprida SDs propaganda. Man startade även en tidning med samma namn, det utkom dock endast ett nummer, numera ett svårköpt samlarobjekt. När SD kom igång riktigt lades dock Gjallarhornet ned.

Kvinnor För Sverige

Kvinnor För Sverige (KFS) var ett försök att etablera Sveriges första nationaldemokratiska kvinnoorganisation. Ett program togs fram och en del möten hölls, men liksom Gjallarhornet försvann organisationen till förmån för SD.

Klistermärke från KFS

Radio-SD

SD beslutade tidigt att satsa på att sprida propaganda via radio i Stockholm. SD har här under åren sänt runt 1 000 timmar med patriotisk musik och nationalistisk ideologi. I Radio-SDs början var Leif Ericsson en av de ledande, men han skulle snart få lämna plats för förmågor som Anders Klarström och Tomas Johansson, Henrik Enmark. Det är mängder av människor som på ett eller annat sätt har varit involverade i radioverksamheten genom åren, några av dem är Bo Nilsson, Gabriel Wikman, Gun Kullberg, Rikard Persson, Eva Dahlqvist och Magnus Lundin. Även i Haninge, Solna och Malmö har det sänts närradio i SDs regi. I SD-Butiken dyker det med jämna mellanrum upp smakprov från Radio-SD. Radio-SD är fortfarande en av SDs aktivare delar med runt 100 sändningstimmar årligen.

SDKF

SDKF stod först för Sverigedemokraternas Kamratförening och tanken bakom projektet var att kunna organisera nationellt samkväm utanför politikens ramar. Förste ordförande var Lars Kärnestam och det anordnades en del fester och middagar. I och med valupptakten 1994 lämnades, på grund av tidsbrist, SDKF åt sitt öde för att ett senare dyka upp ombildat till Sverigedemokraternas Kulturförening, också då med Kärnestam som ordförande. Verksamheten i dag koncentreras på kulturhändelser i Stockholmsområdet.

Sveamål

1991 startades tidningen Sveamål av Leif Ericsson. Sveamål skulle dock bli ett väldigt kortvarigt projekt, tidningen kom bara ut i tre nummer varav det sista var ett talnummer på kassettband...

SVEAMÅL

PKK

NY TIDNING.

Sveamål nummer 1

Oberoende Nationell Ungdom

Oberoende Nationell Ungdom (ONU) bildades av SDU-ungdomar i Bromma sommaren 1995 som ett komplement till SDU. I början var ONU kraftigt understött av SDU, men med tiden skulle ONUs politiska mål helt förändras och i dag finns det inga band med SDU. När organisationen verkligen blev oberoende bytte den namn till Nationell Ungdom (NU). Deras ledare, Martin Linde, har vid flera tillfällen skrivit i SD- och SDU-publikationer, bland annat SD-Kuriren och Ung Front.

Idavallen

Kulturprojektet Idavallen bildades av Radio-SDs Tomas Johansson 1996. Föreningen fungerar som en kulturakademi med 10 platser och sänder bland annat närradio i Stockholm i Radio Ragnarök. Bland föreningens ledamöter återfinns sverigedemokrater som Henrik Enmark och Eva Dahlqvist.

Hus i Göteborg som blev fullsatt. Leif Blomberg var, som sagt, inbjuden till debatt, men honom hörde vi aldrig av.
Lördagen innan valet hade vi ansökt om att få hålla en demonstration i den invandrartäta förorten *Rinkeby*, norr om Stockholm. Men då bland andra socialdemokraternas riksdagskandidat, Juan Fonseca, gick ut och lovade raskrig om detta beviljades nekade polisen oss tillstånd.

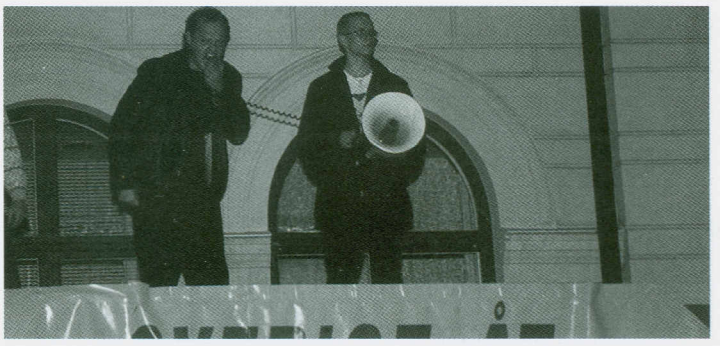
Resultatet efter den största valkampanjen ett nationellt parti har genomfört i Sverige blev 13954 röster och fem kommunmandat, två i Höör, två i Dals Ed och ett på Ekerö utanför Stockholm.
Våra nya kommunfullmäktigeledamöter på nämnda orter blev Anders Westergren, Christina Spjuth och Susanne Idevik. Förutom dessa kommuner blev det också lysande resultat i kommuner som Lilla Edet, Mölndal, Varberg, Ystad, Säter, Hedemora och Timrå för att nämna några. I Trollhättan var vi bara en handfull röster från mandat.
Mandatet på Ekerö havererade tyvärr mindre än ett år senare, då ordföranden för den dåvarande kommunföreningen, Susanne Idevik, flyttade från orten. De som tog över efter henne misskötte SD-Ekerö grovt, bl.a. förskingrade den nye ordföranden, Freddy Fjällklint, 30900 kronor ur partikassan vid två olika tillfällen. Efter detta uteslöts Freddy Fjällklint ur partiet, föreningen lades ner och Freddy Fjällklint registrerades som politisk vilde.
Efter valet lugnade sig läget landet över men innan året var slut han vi med en demonstration i Sundsvall där Tomas Andersson talade till ett par hundra personer.

1995

Efter valet hade partiet en hel del skulder vilket till viss del förlamade aktiviteterna, bland annat tryckning av flygblad och utgivingen av SD-Kuriren. I mars var det dags att hålla årsmöte, ett årsmöte som skulle betyda stora förändringar inom partiet. Strax efter valet förklarade Anders Klarström att han inte skulle komma att kandidera till ordförandeposten en sjunde gång. Meningsmotståndarnas tidningar roade sig med att spekulera om efterträdare, de kastade fram namn som Lars Emanuelsson och Robert Wennerstedt, duktiga personer förvisso men knappast några partiledarkandidater. I stället såg det länge ut som att Tina Hallgren-Bengtsson skulle bli den som fick axla Klarströms ansvar, till sist blev det dock Mikael Jansson som fick utnämningen.
Själva årsmötet blev en högst otrevlig historia, när vi hållit på en halvtimma ungefär, blev mötesloka-

Här marscherar 200 patrioter genom Lunds gator med veteranen Ingemar Ramell i täten. Ramell tillhör dem som varit med i partiet redan från början, 1988.

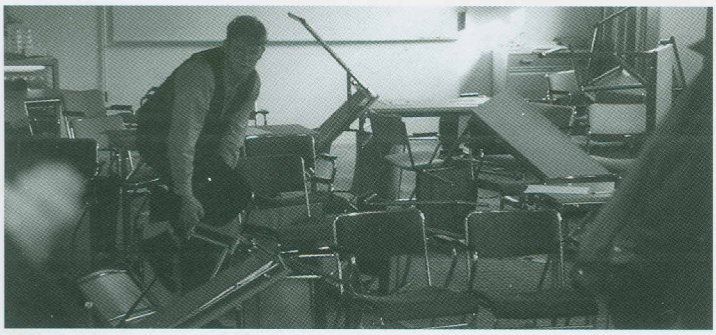
Efter den våldtäkten på demokratin i Malmö for vi till Lund och höll en spontan demonstration. Av förklarliga skäl var många irriterade, rent av arga, på grund av det inträffade. En av dessa var Anders Klarström.

I Trollhättan var det hundratals och åter hundratals som var intresserade av SD.

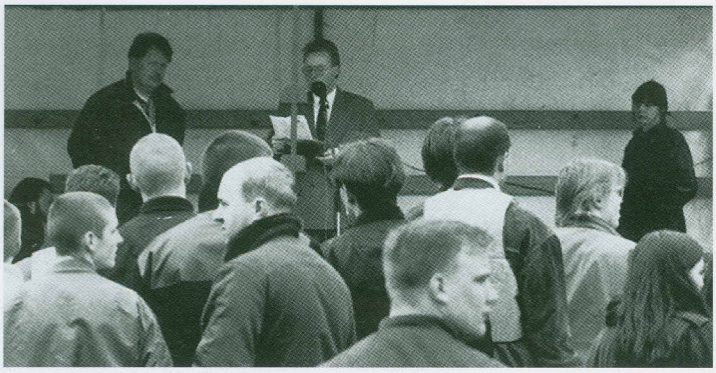
Den sista riksaktiviteten innan valet var ett fullsatt inomhusmöte i Göteborgs Folkets Hus. Här syns Ingemar Ramell och Per Emanuelsson. Leif Blomberg var inbjuden till debatt, men när det kom till kritan vågade han inte leva upp till sina uttalanden.

Förödelsen var total efter terrorattacken mot årsmötet -95. Det var ett rent under att ingen skadades allvarligt eller dödades. Att ingen av de gripna kunde bindas vid brottet är dock föga förvånande. Viljan fanns inte...

Här avtackas Anders Klarström efter sina sex hårda år som talesman/partiledare.

Andre vice ordförande, Tomas Andersson, från Sundsvall talar på Mynttorget i samband med SDs femte Engelbrektsmarsch.

Engelbrektsmarschen -95 lockade omkring 500 deltagare och var mer disciplinerad än någonsin. Med sköld ses bland andra ungdomsledaren Robert Wennerstedt.

len utsatt för en brutal attack av c:a 20 antidemokrater. Lokalen totalförstördes då antidemokraterna kastade in stenar och syra och det var ett smärre under att ingen skadades allvarligt eller till och med dödades. Värt att poängtera är att en av de män som var på plats i samband med attacken, Mattias Flyckt, senare skulle bli redaktör på den "demokratiska" tidskriften *Expo*.
Hur som helst, efter att vi jagat iväg terroristerna kunde mötet forsätta med samtliga deltagare om möjligt ännu mer övertygade om vikten att föra vårt parti framåt. På mötet blev Tomas Andersson ny andre vice ordförande och namn som Magnus Edman, Jimmy Windeskog, Torbjörn Kastell och Per Emanuelsson dök upp i den nya styrelsen.

Trots att 1995 var ett eftervalsår och den svåra ekonomiska situationen, rörde det på sig inom partiet. Redan efter valet påbörjades en intern "uppstädning", det stod klart att den skinnskallestämpel partiet dragit på sig genom större demonstrationer måste städas bort, lika så uppträdanden med symboler som inte SD står för.
Den första prövningen kom vid Engelbrektsmarschen som detta år samlade runt 500 kvinnor och män som fick lyssna på Mikael Jansson (hans första offentliga tal som partiordförande), Tina Hallgren-Bengtsson och Tomas Andersson. Denna manifestation visade att om vi bara ställer krav på mötesdeltagarna så följer de detta. Anledningen till förändringen ligger naturligtvis mycket i att Mikael Jansson valde en mer konservativ framtoning än Anders Klarström.

I Borlänge höll vi den 6 maj ett möte för att om möjligt förhindra planerna att bygga en moské i staden. Tydligen tyckte invånarna att detta var en god idé, för det var mer än hundra personer som kom för att lyssna på Tomas Andersson och Sven-Erik Larsson. Förutom SSUs och Ung Vänsters olagliga motdemonstrationer samlades det också en skara mer militanta motståndare som var ditresta från hela Dalarna, anmärkningsvärt var att polisen lät dem kasta sten mot mötesdeltagare, barnvagnar och bilar utan några ingripanden. Till sist blev stämningen hetsig men när pöbeln gick till attack visade en handfull SDare var skåpet skulle stå och jagade i väg dem. Trots medias hets dagarna efter var mötet väldigt lyckat och någon moské finns det, i skrivande stund, inte i Borlänge.

1995 hölls det två separata nationaldagsfiranden, de sedvanliga i Stockholm och Sundsvall. I Stockholm lät man oss inte vara i Rålambshovsparken som brukligt, så i stället bestämde vi oss för att fira i Vasaparken. Vackert väder, trevlig musik och inspirerande talare lockade runt 350 personer,

talarna var Mikael Jansson och SD-Stockholms Tomas Johansson. I Sundsvall var det som vanligt Tomas Andersson som presenterade SDs politik.
Fastän vi var på Gotland under "Politikerveckan" hölls det detta år inga torgmöten. I stället koncentrerade sig den tillresta gruppen på att dela ut flygblad och lägga grunden för den lokalförening som senare skulle utvecklas på ön.
Under sommaren såg Uppsalaföreningen en ny höst och blev en drivande faktor för det mellersta distriktet i landet. I detta distrikt hölls det under året bland annat torgmöte i Mora och det delades stora mängder flygblad. Där dök det också upp två lokalbulletiner, SD-Dalarnas *Den Stolte Karolinen* och SD-Uppsalas *Svea-Bulletinen*, dessa två skulle 1997 slås ihop till en. Andra lokala bulletiner som kom ut var SD-Västs *Väst-Bulletinen*, SD-Uddevallas *Facklan*, SD-Skånes *Skånebladet* och SD-Smålands *Göta Lejon*, senare också SD-Gävles *Gefleblad*.

För tredje året på raken hölls det en manifestation för Gustav II Adolf i Sundsvall. Som vanligt roade sig våra motståndare med övergrepp på gällande lagstiftning och att bli gripna, detta medan Tomas Andersson och Kurt Price talade.
Under året fick vi mycket uppmärksamhet i form av flygbladet "Svenskar Vakna". Det polisanmäldes vid ett antal tillfällen och gav också Mikael Jansson chansen att gå upp i radiodebatt mot den andra klassens stand up comedy clownen Lasse Lönnroth, alias Ali Hussein. Jansson var under året också i radiodebatt med Anna-Lena Lodenius.

1996

I slutet av 1995 visade sig tre nya lokalföreningar på den nationaldemokratiska himmelen, SD-Tierp, SD-Kävlinge och SD-Uddevalla, senare 1996 också SD-Helsingborg. Med detta, samt den ökande aktiviteten landet över, i åtanke så var humöret på topp när sverigedemokrater från hela landet samlades i Södertälje för SDs nionde årsmöte.
På dagordningen stod bland annat; val av en ny vice ordförande efter att Tina Hallgren-Bengtsson dragit sig tillbaka med förklaringen att hon ville satsa på sin civila karriär och trappa ner på den politiska verksamheten. Tomas Andersson intog hennes förtroendeuppdrag. Till valberedningens förfogande stod två kandidater, SD-Höörs Anders Westergren och SD-Faluns Jakob Eriksson, det slutgiltiga valet föll på Westergren medan Eriksson fick stå på tillväxt, bland förändringarna i styrelsen i övrigt kan nämnas bland andra Paul Svensson (SD-Ystad), Tomas Söderberg (SD-Sundsvall) och Jimmy Windeskog som blev ny SDU-ansvarig.

I Borlänge möttes vi av SSUare, kommunister och invandrarslynglar när vi protesterade mot planerna på moskébygget. De allra flesta i publiken stod trots allt på vår sida.

Tomas Johansson håller ett bejublat tal på nationaldagen 1995. Tomas är den starkast drivande kraften bakom Radio-SD.

Nationaldagsfiradet i Rålambshovsparkens friluftsteater fick ersättas av Vasaparkens gröna gräsmattor 1995.

Omkring 500 stolta sverigedemokrater på marsch mot det Kungliga Slottet och Mynttorget, strax intill Riksdagshuset...

Det är många SD-flygblad som blivit omtalade genom åren. Den första versionen av "Svenskar Vakna" bedömdes av JO att ligga så nära gränsen till "Hets mot folkgrupp" man kan komma utan att åtalas...

Tomas Johansson håller ett inledningsanförande enligt tradition på årsmötet 1996.

Eva Dahlqvist, Mikael Jansson, mötesordförande Joakim Lannér och Tomas Johansson på 1996 års årsmöte i Södertälje.

På Engelsbrektsdagen 1996 vägrade Stockholmspolisen oss att gå en enda meter utan tvingade istället in oss bakom kravallstaket likt djur. En talande bild för polisens brist på respekt för demokratin. Den tycktes fjärran från vår sida kravallstaketen...

På årsmötet klubbades också en uppgraderad version av partiprogrammet, bland annat hade ju Sverige hunnit bli medlem i Europa Unionen. Det flesta ändringar kunde klubbas igenom utan några större problem. Det uppstod dock debatt i några fall, bland annat vilka gränser vi skulle dra för repatrieringen och huruvida vi skulle propagera för dödsstraff eller ej. Störst debatt blev det dock i abortfrågan. Efter en lång diskussion blev beslutet att inte ta något direkt beslut. Denna fråga har länge varit ett problem för partiet beroende på att den liberala och den konservativa sidan är i stort sett lika starka.

1996 blev det första år som polisen belutade att stoppa vår Engelbrektsmarsch, noterbart är att de samtidigt som de hindrade vår demonstration gav tillstånd till Hasans Vänners motdemonstration.
Trots demonstrationsstoppet så samlades det runt 100 personer på Engelbrektsplan i Stockholm. Någon marsch blev det av naturliga skäl inte, men väl ett möte på plats där Mikael Jansson beskyllde etablissemanget för att föra tillbaka debattnivån till 1800-talet. Människor som passerade Engelbrektsplan måste verkligen ha undrat vilket samhälle de lever i, där stod 100 patrioter instoppade som djur på Skansen.
Dagarna efter Engelbrektsmarschen sågs SDare på flera håll i landet på vänsterns 1 maj manifestationer, bland annat på Kungsgatan i Stockholm vilket ledde till publicitet i *Aftonbladet*.

På våren kom aktiviteterna i gång ordentligt på flera håll i landet, bland annat i Dalarna där flera torgmöten hölls och tusentals flygblad delades ut. Uppsala-avdelningen jobbade frenetiskt, flera aktivitetshelger hölls men också en aktivitetsvecka där det delades flygblad och affischerades i sju långa dagar. Just denna vecka blev väldigt uppmärksamad av media, detta tack vare en hysterisk invandrarkvinna som påstod sig ha blivit hotad av våra flygbladsutdelare. Denna lögn skulle dock visa sig vara väldigt positiv för oss, förutom publicitet i pressen fick både SDUs Jimmy Windeskog och SD-Uppsalas Mattias Karlsson deltaga i radiodebatt och SD-Tierps Joakim Larsson fick gå upp i TV-debatt med bland annat den moderate riksdagsledamoten Gustav von Essen.
I samband med denna TV-debatt fick tittarna ringa in och besvara frågan om de kunde tänka sig att *"rösta på ett rasistiskt parti"* (syftande på SD). Det blev glada miner hos oss när hela 35% svarade ja. Men det var inte bara där det hände saker, förutom offensiver i Småland, på västkusten och i Skåne så jobbade SDU-ungdomar för högvarv och täckte förutom stora bostadsområden även ett 20-tal gymnasieskolor, bland dessa kronprinsessans skola.

Till skillnad från tidigare år hölls det i år hela fyra nationaldagsfiranden. I Stockholm var vi tillbaka i Rålambshovsparken där ett hundratal åhörare bl.a. fick lyssna på Mikael Jansson samt Jimmy Windeskogs första tal i större sammanhang. I Sundsvall hölls det ett torgmöte som samlade stora skaror som fick ta del av flygblad och Tomas Anderssons tal. I Göteborg hölls det aktiviteter i centrala staden medan det i Ystad hölls en gående demonstration med c:a 40 deltagare. Inte en motdemonstrant syntes till och Ystad-borna kunde lyssna på SD-Skånes Paul Svensson i Ystads varma solnedgång.

I sommarens tidiga skede fick Radio-SD stort utrymme i samband med snyfthistorierna medierna lade fram om den "demokratiska" tidskriften *Expo*, Stockholmspolisen beklagade sig över att Radio-SDs Tomas Johansson berättat för sina lyssnare var man kunde inhandla tidningen och detta jämnställde man med uppmaning att terrorisera återförsäljarna.
Medan SD-Riks planerade aktiviteter så höll de lokala avdelningarna hög nivå, ett exempel är Sala där man bl.a. höll torgmöte.

SDs uppträdande på 1996 års "Politikervecka" på Gotland (samtidigt SDUs sommarläger) sågs inte med blida ögon. Redan vid det första av åtta torgmöten gick en invandrarpöbel med god assistans av SSUare till regelrätt attack mot sex SDare som höll i mötet, där ibland Joakim Larsson som gjorde sin debut som talare. Efter fyra möten på två dagar och med en konstant hotfull stämning så drog polisen in vårt tillstånd för några dagar. Då inriktade vi oss istället på att dela flygblad och visa oss på de andra partiernas möten, detta gav önskat resultat och Gotlands tidningar beskrev oss som *"ett ständigt oangenämt inslag"*.
Mest oangenäma var vi nog för sossarna och SSU, med tanke på SSUs agerande tidigare under veckan så bar våra flygbladsutdelare tejp över munnen samt skyltar med texten *"Tystad av SSU"*. SSUarna gillade det inte och inte heller Socialdemokraternas talare, den förre statsministern, Ingvar Carlsson, som ansåg att *"Sverigedemokraterna måste stoppas till varje pris"*. Förutom (s) drog SD mest folk.
Efter Gotland följde en succéartad Skåneturné, under denna turné var intresset från vanligt folk på topp. Vi har aldrig tidigare lockat så mycket folk på platser som Höör, Klippan och Lund, dessutom fanns vi på plats i bland annat Trelleborg, Sölvesborg, Kävlinge och Eslöv.

SDU fick flera gånger under året uppmärksamhet med flygbladet *"Unge Svensk"*. Flera skolor polisanmälde bladet och Jimmy Windeskog fick försvara det i både press och TV.

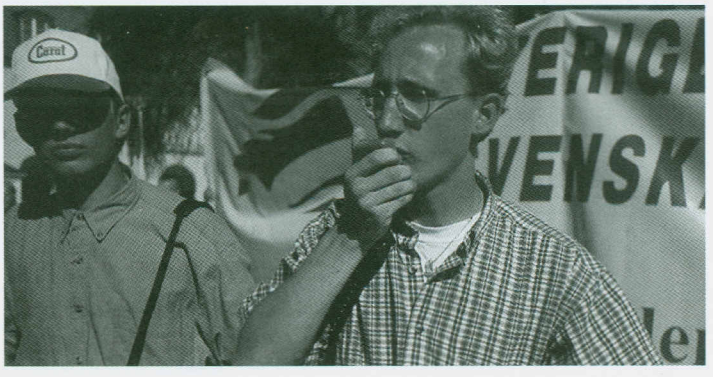
Mikael Jansson talar i Rålambshovsparken. Detta var SDs tredje nationaldag i den vackra amfiteatern i Stockholm.

För att sätta SSU på plats uppenbarade sig hela SDUs lägergrupp på sossarnas möte med tejp över munnen och skyltar med texten "Tystad av SSU". Endast SDU-ledaren Jimmy Windeskog, utan tejp, talade med en hel del intresserade, som synes.

Mikael Jansson talar vid *Österport* i Visby. SD-Gotlands Roland Nilsson håller fanan.

Jakob Eriksson talar i Sölvesborg under Skåne/Blekingeturnén sommaren 1996.

Jimmy Windeskog och Jakob Eriksson på torgmöte i Eslöv.

Tina Hallgren-Bengtsson håller sitt sista offentliga tal, detta på en SDU-fest i Skåne.

Gustav II Adolfs dödsdag i Brunnsparken i Göteborg. Här ses fanborgen.

Ett TV-team från programmet *Elbyl* följde med oss under hela Gustav II Adolf äventyret. Här ses de samtala med Mikael Jansson. Någon månad senare skulle det sändas ett reportage om SD i *Elbyl*.

I november hölls det två större möten, först i Göteborg där vi skulle hylla Gustav II Adolf.
Veckorna innan hade lokala tidningar tävling i att baktala SD, bl.a. gav GT (Göteborgs Tidningen) Unni Brandeby (KPML:r) en helsida där hon kunde svartmåla SD genom att påstå att vi skulle, hör och häpna, fira (!) kristallnatten. Svar på tal gavs, efter mångfaldiga krav och hot om PO-anmälan, via ett genmäle av Lars Emanuelsson.
På dagen höll vi först ett torgmöte i Brunnsparken där ett par hundra människor lyssnade på Mikael Jansson samt våra motståndares skrammel och senare på kvällen hölls det ett inomhusmöte där mellan 50 och 100 deltagare fick lyssna på Jansson igen samt Jimmy Windeskog och Anders Westergren. Med oss under hela dagen fanns ett TV-team och ett par veckor senare kom ett SD-reportage i programmet Elbyl.

Den 30 november hyllade vi åter igen Karl XII i Stockholm. Då vi inte fick tillstånd att marschera från statyn i Kungsträdgården valde vi istället att vara vid Riddarholmskyrkan där hjältekonungen ligger begravd. Runt 100 personer fick lyssna på Mikael Jansson som höll tal och läste en dikt utan förstärkning då högtalaranläggningen visade sig vara av tveksam kvalitet. Stämningsfullt värre.

1997

Då det innan årsmötet 1997 stod klart att vice ordförande Tomas Andersson inte skulle ställa upp till omval var det upp till SDs valberedning att hitta en ersättare, mannen för detta blev densamme som var aktuell för andre vice-posten redan året innan, Jakob Eriksson. Vid årsmötet fick också styrelsen förstärkning av en del nya ledamöter och suppleanter, bland annat fick SD för första gången representation från Gotland genom Roland Nilsson.
Andra nya namn var Jimmie Åkesson (Sölvesborg), Michael Bergman (Trollhättan), och Björn Söder (Lund). Inför den sjunde Engelbrektsmarschen hade vi, med polisens nya attityd, inte ens brytt oss om att överklaga vår avslagna ansökan om tillstånd för en gående manifestation utan nöjde oss istället ett möte på Engelbrektsplan. Inte heller detta nöjde sig polisen med utan menade på fullt allvar att vi likt 1996 skulle ställa oss bakom ett kravallstaket.
Detta vansinne kunde vi naturligtvis inte acceptera och efter en lång diskussion med Jakob Eriksson förstod även polisen detta, efter detta accepterade vi att talarna och fanborgen stod innanför kravallstaketet medan de c:a 120 åhörarna fick stå utanför. Talare för dagen var Mikael Jansson och Jakob Eriksson, som gjorde mötesdebuterade som vice

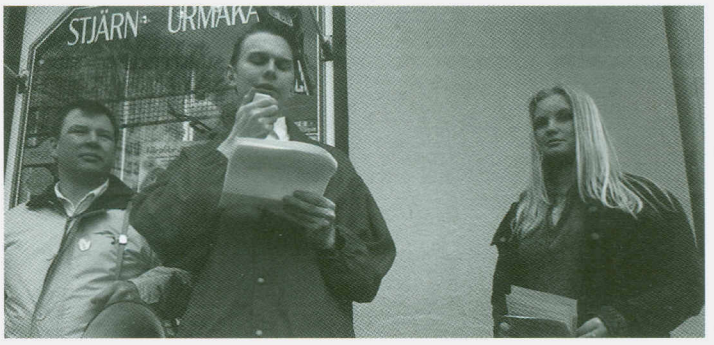
ordförande. Både Eriksson och Jansson nämnde kort de internationella kontakterna som partiet höll på att upprätta.
I vanliga fall brukar vi alltid tacka polisen med en applåd, men med dagens agerande tyckte vi inte detta var lämpligt. Strax efter mötet visade polisen att vi gjort helt rätt att strunta i den sedvanliga applåden. På väg till Medborgarplatsen, där ett inomhusmöte skulle hållas, stoppades Uppsala-avdelningens inhyrda turistbuss av polisen, detta på grund av att det *"skett en misshandel"* vid Stureplan. Trots att polisen inte hade fått någon form av signalement fann man det nödvändigt att rada upp alla sverigedemokrater längs en mur, filma samtliga och ta personuppgifter och adress av samtliga. Där stod vi, unga och gamla, kvinnor och män uppställda mot en mur på bästa öststatsmanér, medan människor som passerade gjorde stora ögon och kliade sig i huvudet.

Som tidigare nämndes, lade styrelsen ner mycket arbete på att förbättra kontakterna med andra europeiska nationaldemokratiska partier, till detta valdes Jakob Eriksson som sekreterare för internationella kontakter. Arbetet rullade på och snabbt etablerades kontakter med IKL (Finland), Nationalpartiet-Danmark (Danmark), Fedrelandspartiet (Norge), Vlaams Blok (Belgien) och sist men inte minst Jean-Marie Le Pens Front National (Frankrike).
Snart hade namn som Jakob Eriksson, Joakim Larsson, Torbjörn Kastell, Eva Nyman och Mikael Jansson träffat företrädare från IKL och Carl Lang från Front National. Den 8 juni samlades SD, Nationalpartiet-Danmark, IKL, och Fedrelandspartiet till skånska Malmö för att där bilda Nord-Nat. Ett nordiskt svar på Le Pens Euro-Nat. Nord-Nat kallade samma dag till presskonferens men trots att många kom skrevs det inte mycket om det historiska ögonblicket.

I slutet av september besökte en SD-delegation Front Nationals Blå-Vit-Röda festival i Paris där bland annat Mikael Jansson, Torbjörn Kastell Ingemar Ramell och Jimmy Windeskog fick chans att bekanta sig med ledande Front Nationalpersonligheter som Bruno Megrét, Bruno Gollnisch, Carl Lang, Jacques Dore och självaste Jean-Marie Le Pen. Vi passade även på att sälja SD-produkter och efterfrågan på dessa överträffade alla förväntningar.
Under våren gick aktivitetstermometern i topp och nya SD-föreningar dök upp i Visby, Haninge, och Gävle. Förutom affischering och flygbladsutdelningar hölls det också torgmöten på platser som Borlänge i Varberg, i Tierp visade SD upp sig den 1 maj. Resultaten lät inte vänta på sig!

Sverigedemokraterna högtidlighåller Karl XIIs minne i Stockholm för tredje gången. Mikael Jansson talar - i en demokrati skall man aldrig vara rädd för att vara övertydlig.

SDU-ledaren Jimmy Windeskog talar på ett torgmöte i Varberg våren -97. T.v. står Per Emanuelsson, t.h. Linda Johansson SD-Gbg.

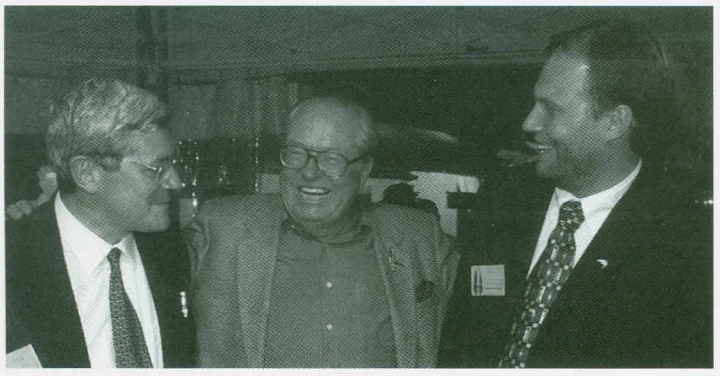
Jakob Eriksson taldebuterar som vice ordförande på SDs sjunde Engelbrektsmarsch. Bakom Eriksson står bl.a. Mikael Jansson, Ingemar Ramell, Jimmy Windeskog.

Efter Engelbrekt hölls det inomhusmöte i Medborgarhuset. Här ses partiledare Mikael Jansson med ledande SDUare. Fr.v. Fredrik Eriksson, Christian Andersson, båda från SDU-Väst samt Jimmy Windeskog.

Den 8 juni bildades Nord-Nat i Malmö. Här ses Fedrelandspartiets Harald Trefall, IKLs Matti Järviharju, SDs Mikael Jansson och Nationalpartiet-Danmarks Kaj Vilhelmsen.

Här har Mikael Jansson hamnat i synnerligen trevligt sällskap med Front Nationals Bruno Gollnisch och Jean-Marie Le Pen.

Det är minnsann inte bara SD som bygger upp internationella kontakter. Här ses SDU-ledare Windeskog tillsammans med Samuél Maréchal, som inte bara är ordförande för Front Nationals ungdomsförbund (FNJ), han är även Le Pens svärson.

För tredje gången, dock inte på raken, genomfördes en demonstration i Ystad på nationaldagen. Här ses vår andre vice ordförande Anders Westergren tala.

Dessutom hade SD med tiden börjat sprida ut sig ordentligt på internet, 1995 stod det knappt någonting om SD - 1997 fanns det hemsidor för SD-Riks, SD Skåne/Blekinge, SD-Sölvesborg, SD-Lund, SDU-Syd och SDU-Nord. Numera har vi en egen domän på internet,
(**www.sverigedemokraterna.se**).

När sommaren kom drog SD igång en längre turné som sträckte sig från Ystad till Södertälje. Kampanjen inleddes i Ystad på självaste nationaldagen med en gående demonstration, Ystad var för övrigt den enda plats SD höll möte på denna nationaldag. Trots att Ystad gick lugnt tillväga så dök det upp problem i Malmö. En större pöbel försökte störa mötet men polisen gjorde ett utmärkt arbete.
Mötet beskrevs i SDU-bulletinen med orden: *"Det är en fysisk omöjlighet att en anarkist och en polishäst kan uppta samma utrymme"*, det citatet och fotot här brevid talar för sig själv. Efter detta följde pöbeln i våra spår och dök upp på orter som Malmö (där vi höll ytterligare två möten), Lund och Höör. I Höör var samtliga motdemonstranter tillresta från Lund och Malmö och bråken kommenterades i *Arbetaren* som att det var *"allvarligt att vi överhuvudtaget vågade visa oss på offentliga platser"*, men i övrigt var den massmediala uppmärksamheten både väldigt stor och ofta objektiv.

Det var dock inte bara bråk i Skåne utan även flera bra möten i Ystad, Eslöv, Helsingborg, Landskrona, Hässleholm och Trelleborg. Efter detta följde SDUs sommarläger. Sedan passerades Kalmar, Växjö, Jönköping, Lidköping, Norrköping, Eskilstuna och Södertälje. Många möten blev bråkiga, i Jönköping attackerade bland andra Grön Ungdoms ordförande SDs mötesgrupp och i Eskilstuna hotade SSU, Ung Vänster, Vänsterpartiet med flera polisen att ställa till med upplopp om vi fick tillstånd. Turnén blev en stor framgång trots att två bilar blev sönderslagna och flera fick uppsöka sjukhus, en hel del lokala poliskårer fick senare JO-anmälan på sig på grund av sitt, näst intill, lama uppträdande. Mikael Jansson, Jakob Eriksson, Anders Westergren, Paul Svensson, Jimmy Windeskog och Joakim Larsson tjänstgjorde som talare på turnén, den sistnämnde polisanmäldes för sitt tal i Eskilstuna.

1997 års *"Politikervecka"* på Gotland inleddes med att SSU-Gotland gick ut i tidningarna och berättade att de vill förbjuda Sverigedemokraterna, kanske en reaktion på 1996? Hur som helst höll sig SSU ifrån bråk detta år och med talarna Joakim Larsson, Sven-Erik Larsson och Torbjörn Kastell (som gjorde talardebut) kunde SD dominera helt (förutom i tidningarna).

På hösten drogs ytterligare en kampanj i gång, bland annat hölls det fyra lördagar på raken torgmöten på Sergels Torg i Stockholm vilka var och för sig lockade hundratals åhörare. Efter det tredje torgmötet fick tydligen antidemokraterna nog. De anföll helt enkelt den 4 man starka mötesgruppen med en 40 man stor terroriststyrka beväpnade med kedjor, påkar och järnrör.
Lars Emanuelsson slogs genom ett skyltfönster, Joakim Larsson slogs medvetslös och fick sy 16 stygn, men även de andra två fick föras blodiga till akuten. Naturligtvis tog varken TV, radio eller tidningarna någon större notis om detta, skrämmande nog var det endast en liten lokal tidning, *Falu Kuriren*, som lät oss göra ett uttalande om det inträffade. Annat var det i fallet *Expo*.

Trots detta ökade aktiviteterna, omfattande flygblad- och affischeringskampanjer landet över.
Dessutom hölls det välbesökta torgmöten i Tierp, Uppsala, Örbyhus, Enköping (just detta möte var utomordentligt lyckat), Hofors, Sandviken och Söderfors.

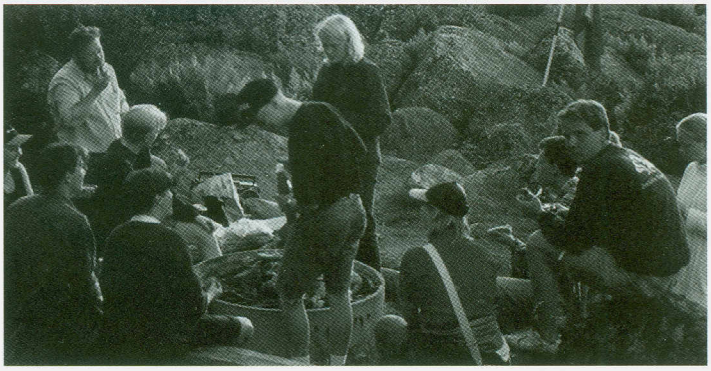
Sammanlagt hölls det 12 möten under den kalla decembermånaden, många av dessa under en kortare västkustturné. Denna inleddes med möten i Mölndal och Göteborg, vilka gick lugnt till väga. Värre blev det i Uddevalla där polisen helt uteblev och därmed kunde en pöbel på runt 100 antidemokrater misshandla och slå sönder det mesta som kom i deras väg, oavsett om de/det hade med oss att göra eller inte.

Även i Trollhättan mötte vi motstånd, här var dock polisen bättre. Under de tre mötena i Trollhättan hade vi runt 300 åhörare, antidemokraterna oräknade givetvis. Publiciteten på denna turné var inte av denna värld, i t.ex. Trollhättans Tidning hade vi en helsida per dag i nästan två veckors tid.
November månad avslutades i Stockholm vilket den sista helgen var platsen för både valkonferens och högtidlighållande av Karl XIIs dödsdag, vårt möte på Riddarholmen drog ett hundratal personer och gav viss rikspublicitet.

I och med detta var Sverigedemokraternas första 10 år avslutade. Trots allt vi uppnått skall inte denna skrift ses som någon form av avslut, om de varit rädda för oss under dessa 10 år kommer de 10 nästkommande att bli etablissemangets mardröm - decenniet då Sverigedemokraterna tar sig in i Riksdagen!!!
Väl mött då meningsfränder...

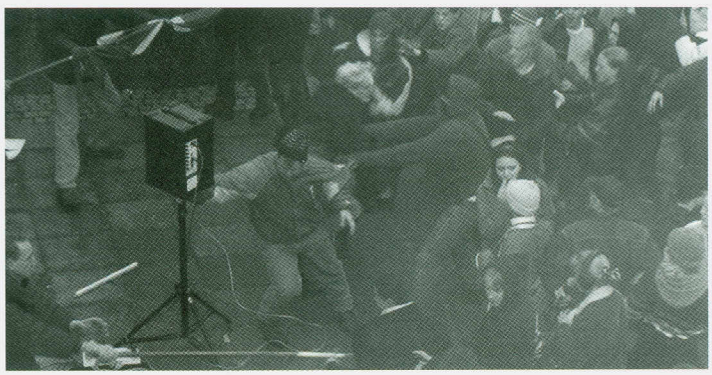
Medan polisen gjorde sitt arbete i Malmö, gentemot antidemokraterna, stod vi lugnt kvar och betraktade spektaklet.

1997 års sommarläger i SDUs regi hölls i Blekinge skärgård, här syns några deltagare i socialt samkvän efter en lång dag.

Veckan efter den antidemokratiska attacken, 40 anarkister mot fyra sverigedemokrater, var Joakim Larsson tillbaka på Sergels Torg och höll tal, i de kläder som han hade på sig då han blev attackerad. Detta väckte starka reaktioner hos stockholmarna.

I Uddevalla blev Jakob Eriksson, Fredrik Eriksson, Per Emanuelsson samt ett flertal lokala SDUare attackerade av våldsamma antidemokrater från hela västkusten.

Sverigedemokraterna

vill rikta ett hjärtligt tack till alla Er som under de tio gångna åren varit aktivister, passiva medlemmar, prenumeranter, kunder i SD-Butiken, bidragsgivare, deltagare på möten och demonstrationer, sympatisörer och väljare, eller hjälpt partiet på annat sätt.

Utan Er hade allt detta aldrig varit möjligt,
låt oss hoppas på ytterligare tio fantastiska år!

Sverigedemokraterna

Box 20085, 104 60 Stockholm
Tel: 08-641 20 11
Postgiro: 23 45 65-0